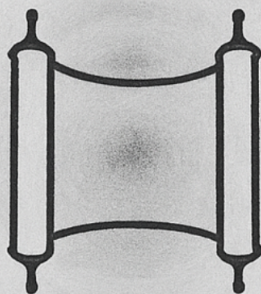

בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Beis
Parshas Vayeitzei

Dedicated To:

ר' נחום אהרן & חיה

ליטשקאווסקי

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

משיחות שבת-פרשת וַיֵּצֵא, ט' כסלו ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat, the portion of Vayetze, the ninth of Kislev, 1992

Introduction

Rabbi Menachem Mendel Schneerson, the Lubavitcher Rebbe (1902–1994), seventh leader of Chabad and universally recognized as one of the greatest Torah and spiritual figures of modern Jewish history, delivered on Shabbat Parshas Vayeitzei, 9 Kislev 5752, a sweeping and far-reaching teaching that placed the mystical content of Kislev, the mission of Chassidus, the role of Chabad Rebbeim, and the imminence of the Redemption into a single unified vision; the teaching unfolds step by step from the spiritual profile of the Mittlerer Rebbe to the cosmic significance of the present generation in preparing for and revealing the final Geulah, and this Sichas presents a complete and faithful exposition of that teaching.

(א)

Concerning the Middle Rebbe, the one possessing the birthday and the one possessing the hilulah of this day, the ninth of Kislev, we find a novelty, that his birthday and his hilulah occur on the same day (the ninth of Kislev).

בנוגע לאדונינו מורנו ורבנו האמצעי בעל יום ההולדת ובעל ההולאה של יום זה, ט' כסלו – מוצאים אנו חדוש, שיום ההולדת שלו ויום ההולאה (שלו חלים באותו יום ט' כסלו).

And another novelty with him is that immediately on the day after his birthday (and his hilulah) – on the tenth of Kislev – his festival of redemption falls, in which he was released from the house of imprisonment.

ועוד חדוש אצלו – שמיד למחרת יום ההולדת (ויום ההולאה) שלו – ביום יו"ד כסלו – חל חג הגאולה שלו, שבו נשתחרר מבית האסורים.

And according to what is known, that for the festivals of the year there is a connection to the Torah portions in which these festivals fall, it is understood that in the portion of this Shabbat – the portion of Vayetze – and in the portion of Vayishlach (which we begin reading in the Minchah prayer, and the festival of redemption in this year falls on the first day of the portion of Vayishlach), we can find teachings related to the one possessing the birthday and the hilulah and to the one possessing the redemption.

ועל-פי הידוע, שקמועדי השנה יש שיכות לפרשיות התורה שבהן חלים המועדים הללו, מובן, שבפרשה של שבת זו – פרשת וַיֵּצֵא – ובפרשת וַיִּשְׁלַח (שמתחילים לקרות בתפלת המנחה, ושהחג הגאולה בשנה זו חל ביום ראשון של פרשת וַיִּשְׁלַח) – יכולים למצא למודות הקשורים עם בעל יום ההולדת ויום ההולאה ובעל הגאולה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayeitzei

Including, and primarily, to derive from this a teaching concerning the matter that the time has caused in our generation and in our time – the true and complete redemption through our righteous Moshiach – as has been spoken many times recently, that now all the matters have already been completed and one must only receive the face of our righteous Moshiach in actual deed.

כולל, ובעיקר – להוציא מזה למוד בנוגע לענין
שהזמן גרם בדורנו זה ובזמננו זה – הגאולה
האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו, כפי שדבר
פעמים רבות לאחרונה, שעתה כבר סימו את כל
הענינים וצריך רק לקבל פני משיח צדקנו בפעל
ממש.

(ב)

The novelty in this, that the birthday and the day of passing of a tzaddik fall on the same day, is brought in our Sages of blessed memory: on the words of Moshe our teacher, “one hundred and twenty years old am I today,” the Gemara says: what does it teach by saying “today”? “Today my days and my years are completed,” to teach you that the Holy One, blessed be He, sits and completes the years of the righteous from day to day and from month to month, as it is stated, “the number of your days I shall fill.”

החדוש בכך שיום ההולדת ויום ההולא של צדיק
קלים באותו היום – מובא בתקמינו וזכרונם לברכה:
על דברי משה רבינו “בן מאה ועשרים שנה אנכי
היום”, אומרת הגמרא: “מה תלמוד לומר היום?
היום מלאו ימי ושנותי”, ללמדך שהקדוש ברוך הוא
יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום
”ומחדש לחדש, שנאמר “את מספר ימיה אמלא

The explanation in this, simply, is that by a tzaddik there exists the completeness that the Holy One, blessed be He, “fills” the days of his life – “the number of your days I shall fill” – that he should live a round and full number of years, from the day of his birth until the day of his passing, up to the precision of one single day.

הפירוש בזה בפשיטות הוא שאצל צדיק ישנה
השלמות שהקדוש ברוך הוא “ממלא” את ימי חייו
– “את מספר ימיה אמלא” – שיתקיה מספר שנים
עגול ומלא, מיום הולדתו עד יום הסתלקותו, עד
לדיוק של יום אחד.

But explanation is needed: in what is expressed the advantage and the completeness in this? The completeness of the service of the tzaddik is spiritual completeness, something which seemingly is not connected and not dependent upon the completeness of his physical days, as is known that the life of the tzaddik is not physical life, but rather spiritual life, which is faith and awe and love, and therefore it is understood that by a tzaddik there could seemingly be completeness of service (in spirituality) even when his years (physical) do not fill “from day to day,” as we see this by most tzaddikim, that their passing was not on the day of their birth.

אבל צריך ביאור – במה מתבטאת המעלה והשלמות
בזה? שלמות עבודת הצדיק היא הרי שלמות
ברוחניות – דבר שלכאורה אינו קשור ואינו תלוי
בשלמות ימיו הגשמיים, כידוע שחיי הצדיק אינם
חיים בשנים פי אם חיים רוחניים – שהם אמונה
ויראה ואהבה כו'. וממלא מוכן שאצל צדיק יכולה
להיות לכאורה שלמות העבודה (ברוחניות), אפילו
כאשר שנותיו (הגשמיים) אינם מתמלאות מיום ליום
– וכפי שרואים זאת אצל רב הצדיקים,
שהסתלקותם לא הייתה ביום הולדתם.

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayeitzei

(ג)

And one may say: the completeness of the service of the tzaddik is when the spiritual completeness is also reflected in physical completeness, completeness in the time of his service, in his physical years and days. And in the language of our Sages of blessed memory: “The Eternal knows the days of the wholesome” (Tehillim 37:18) ... just as they are wholesome, so are their years wholesome.

And the reason for this is that the purpose and completeness of the service of Torah and mitzvot of a Jew (and this is the service of the tzaddik, the purpose and completeness of service) is expressed in refining and purifying his physical body, in such a way that there are no separate segments in his life to which his service of God does not reach, Heaven forbid, no interruption or division, no separation between his soul and his body, between his spirituality and his physicality.

Rather, all the details of his life are permeated with the spirit of his soul and spirituality, until the physical becomes secondary and nullified to the soul and spirituality (they make their soul primary and their body secondary), in a manner that all the physical is like a “vessel” and “garment,” and even like a “chariot,” which reflects and expresses the completeness of his spiritual service.

It does not mean that even though the life of the tzaddik is not physical life but spiritual life, nevertheless the spiritual completeness of his service is when his spiritual life penetrates and illuminates also within his physical life, until his physical life is like a vessel, and further, the extension and spreading of the spiritual life unites with the physical life, in such a way that they become literally one thing — one person (a tzaddik).

His spiritual completeness in spiritual life is expressed fully in physical completeness in physical life, such that in physical life nothing is extra and nothing is lacking, not less and not more, regarding the completeness in the spiritual life; his physical life (including his physical days and years) is an extension and reflection of his spiritual life.

ויש לומר: שלמות עבודת הצדיק היא באשר השלמות הרוחנית משתקפת גם בשלמות גשמית, שלמות בזמן עבודתו, בשנים ובמים הגשמיים שלו. ובלשון חכמינו זכרונם לברכה: “יודע ה' ימי תמימם” (תהלים ל"ז: י"ח) ... “כשם שהם תמימים” כך שנותם תמימים.

והטעם לזה הוא, כיון שתכלית ושלמות העבודה דתורה ומצוות של יהודי (שזו היא עבודת הצדיק – תכלית ושלמות העבודה) מתבטאת בזה, שיברר ויזכר את גופו הגשמי, באופן שאין שום חלקים נפרדים בחייו שאליהם אין עבודת השם שלו מגעת חס ושלום, אין שום הפסק ופירוד, שום הפרדה בין נשמתו לגופו, בין רוחניותו לגשמיותו.

אלא כל הפרטים בחייו חדורים ברוח נשמתו ורוחניותו, עד שהגשמיות נעשית טפלה ובטלה לנפש ולרוחניות (עושים נפש עקר וגופם טפל), באופן שכל הגשמיות היא כמו כלי ולבוש ועד כמו מרכבה – שמשקפת ומבטאת את שלמות עבודתו הרוחנית.

אינו כלומר, שאף על פי שחיי הצדיק אינם חיים בשריים כי אם חיים רוחניים, הרי השלמות הרוחנית של עבודתו היא באשר החיים הרוחניים חודרים ומאירים גם בתוך חיי השריים, עד שחיי השריים הם כלי, ויתרה מזו המושך והתפשטות החיים הרוחניים מתאחדים עם החיים הגשמיים, (באופן שנעשים דבר אחד ממש – אדם אחד צדיק).

ושלמותו הרוחנית בחיים רוחניים מתבטאת במלוואה בשלמות גשמית בחיים בשריים, באופן שבחיים השריים אין שום דבר מיותר וגם לא חסר דבר (לא פחות ולא יותר) לגבי השלמות בחיים הרוחניים; חיי השריים (כולל ימיו ושנותיו הגשמיים) הם המושך והשתקפות חיי הרוחניים.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

On the contrary: specifically through the fact that the completeness is expressed also in physicality, there is effected an elevation even regarding the spiritual completeness itself (as will be explained later).

And therefore the Holy One, blessed be He, sits and completes the years of the righteous from day to day, since the completeness of the service of the tzaddik penetrates and is reflected also in the completeness of their physicality (in accordance with their spiritual completeness). Since the nature of this physical world is composed of time (and place), which is divided into days, the days of the year...

As our Sages of blessed memory said: "When the Holy One, blessed be He, chose His world, He established in it the heads of months and years; and when He chose Yaakov and his sons, He established in it the head of the month of redemption." Meaning: the fixing of the years is connected with "His world" (physicality), in contrast to fixing Rosh Chodesh of redemption, connected with "who chose Yaakov and his sons" (the spiritual intention).

And "year" (from the root "change" and "repeat") surrounds and includes within itself all the changes of time. Therefore, the completeness of the (spiritual) service of a tzaddik is expressed in this: that his years are complete — just as they are wholesome, so their years are wholesome — that the Holy One, blessed be He, sits and completes their years from day to day.

And every day is utilized in its completeness, through the refinement of the "garment" corresponding to that day, as is known: "If one day is missing, one garment is missing" — for the days of a person are fixed for him corresponding to the number of garments he must complete and rectify.

Thus the completeness and wholeness of the tzaddik is equal in his spirituality and in his physicality — his physical days and years are a single extension of his spiritual completeness.

ואדרבה: דווקא על ידי זה שהשלמות מתבטאת גם בגשמיות, נפעל עליו אפילו לגבי השלמות הרוחנית (מצד עצמה) (בדלקמן).

ולכן הקדוש-ברוך-הוא יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום, כיון ששלמות העבודה של צדיק חודרת ומשתקפת (גם) בשלמות בגשמיותם (בהתאם לשלמותם ברוחניות), שגדר העולם הזה הגשמי מרכב מזמן (ומקום), המתחלק ל"ימים", ימי השנה...

כמאמר חכמינו זכרונם לברכה: "כשבחר הקדוש-ברוך-הוא בעולמו קבע בו ראשי חדשים ושנים, וכשבחר ביעקב ובניו קבע בו ראשי-חדש של גאולה", דהינו שקביעות "השנים" קשורה ב"עולמו" (גשמיות העולם), בנגוד ל"ראשי-חדש של גאולה"..."שקשור עם" בחר ביעקב ובניו

ו"שנה" (מלשון שנוי ומלשון "משנה") מקיפה וכוללת את כל שנויי הזמן. לכן מתבטאת שלמות העבודה (הרוחנית) של צדיק בזה, שגם שנותיו תמימות — "כשם שהם תמימים כך שנותם תמימים" — שהקדוש-ברוך-הוא יושב וממלא שנותיהם מיום ליום.

וכל יום נצל בשלמותו, על-ידי ברור הלבוש שנקנך אותו יום, כידוע: "אי חסרא יומא חדא — חסר לבושא חדא", וימי האדם קצובים לו בהתאם לשעור הלבושים שהוא צריך להשלים ולתקן.

כך שהשלמות והתמימות של צדיק הן ברוחניותו ובגשמיותו (ימים ושנים גשמיים) בשנה. התמימות בשני חזיו הגשמיים היא המושך אחד לתמימות בעבודתו הרוחנית — "כשם שהם תמימים כך שנותם תמימים".

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

And one may say: since the Gemara says without any conditions that the Holy One, blessed be He, sits and completes the years of the righteous from day to day, it follows that this completeness exists by every tzaddik spiritually, even one whose passing was not on the day of his birth.

But understood from the above — that the completeness is when it is expressed physically — that there is added completeness, and even the true revealed completeness, when this is expressed also physically, that the day of passing is the same actual day as the day of birth.

And this completeness existed openly by the Patriarchs (according to the opinion: “In Nisan they were born, in Nisan they passed away”), and by Moshe our teacher (“today my days and years are complete” [Devarim 31:2]), who died on the seventh of Adar and was born on the seventh of Adar, and his years were complete — one hundred and twenty years.

For since they were the first shepherds of Israel, and especially Moshe, the faithful shepherd, the completeness of the service of the tzaddik was expressed in them, as it is reflected in “my days and years are complete.”

And similarly this matter was expressed openly by the Mittlerer Rebbe, Moshe Rabbeinu of his generation, as will be explained.

(ד)

The explanation of this is understood by first introducing the connection with the weekly portions Vayetze and Vayishlach (which we begin at Minchah), in which we find something wondrous.

ויש לומר, שפינון שלשון הגמרא היא: “הקדוש-ברוך-הוא יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום”, ואיננה אומרת שום תנאי — צריך לומר ששלמות זו קנתה ברוחניות הענינים לכל צדיק, אפילו למי שנסתלק ביום אחר מיום הולדתו.

אבל מובן, על-פי הנזכר לעיל (שהשלמות היא כאשר זה מתבטא בגשמיות), שנוספת שלמות — ואדרבה, השלמות בגלוי — כאשר זה מתבטא גם ב”ממלא שנותיהם מיום ליום” בגשמיות הימים, אצל צדיקים שהיום של הסתלקותם הוא ביום הולדתם.

ושלמות זו היתה בגלוי אצל האבות (שמאן דאמר: “בניסן נולדו, בניסן מתו”), וגם על משה רבנו — “היום מלאו ימי ושנותי” (דברים ל”א:ב) — שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד, ונוסף לשנותיו היו מלאים — מאה ועשרים שנה.

כיון שהם היו רועי ישראל הראשונים, ובפרט משה — הרעיא מהימנא — נתבטאה בהם שלמות עבודת “הצדיק, כפי שהיא משתקפת ב”מלאו ימי ושנותי”.

ועל-דבר זה התבטא הדבר בגלוי אצל אדמו”ר האמצעי, משה רבנו שבדורו, וכדלקמן.

הבאיר בזה יובן בהקדים השכיכות עם פרשיות השבוע — ויצא וישלח (שמתיילים במנחה), שבהן מוצאים דבר פלא:

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayetzei

The main narrative in the Torah about the service of Yaakov our father is not in Parashat Toldot, which tells how Yaakov was in his father's house in Eretz Yisrael (in Be'er Sheva), but rather in Parashat Vayetzei, which speaks about "and Yaakov left Be'er Sheva and went to Charan," about Yaakov's departure from Be'er Sheva to Charan, the place of the Divine anger (in the world), to Lavan the Aramean, with all the undesirable matters connected to this — a very great descent — which is why Yaakov was afraid (and required the promise of the Holy One, blessed be He, "and I shall guard you" [Bereishit 28:15]).

Furthermore: specifically in Charan Yaakov married and built his household (the majority, indeed nearly all, of the Tribes) — the foundation of the Jewish people.

Even after Yaakov finished his service by Lavan in Charan and prepared to return to his father's house — as he had requested, "and I shall return in peace to my father's house" (Bereishit 28:21), and afterwards was commanded by the Holy One, blessed be He, "Return to the land of your fathers and to your birthplace" (Bereishit 31:3) — instead of fulfilling the command and immediately returning to Eretz Yisrael, only then begins the narrative of Yaakov with Esav.

Meaning: "Yaakov sent messengers before him to Esav his brother, to the land of Seir, the field of Edom" (Bereishit 32:4), with all the details of Parashat Vayishlach.

And only after Parashat Vayishlach does the Torah return to tell, "And Yaakov dwelled in the land of the sojournings of his father" (Bereishit 37:1).

For seemingly, the main narrative about the service of Yaakov our father — who is one of the Patriarchs who are "the Chariot" and, moreover, "the choicest of the Patriarchs" — should have been about his service in holiness in Eretz Yisrael, and only briefly (if at all) regarding his matters and dealings with Lavan the Aramean and Esav the wicked.

עקר הסיפור בתורה על עבודתו של יעקב אבינו הוא — לא בפרישת תולדות, שבה מדבר איה יעקב היה בבית אביו בארץ ישראל (בבאר שבע), אלא בפרישת ויצא, שבה מדבר על "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", על יציאת יעקב מבאר שבע אל חרן, חרון אף של מקום (בעולם), אל לבן הארמי, עם כל הענינים הפלתי רצוניים הקשורים בזה — ירידה הכי גדולה — שלכן פחד יעקב (ונזקק להבטחתו של הקדוש-ברוך-הוא "ושמרתיו גוי" [בראשית כ"ח:טו]).

ויתרה מזה: דווקא בחרן התחתן יעקב והקים את ביתו (רובם ככלם של השבטים) — היסוד של עם ישראל!

אפילו לאחר שיעקב סיים את עבודתו אצל לבן בחרן, והתכונן לשוב אל בית אביו — כפי שבקש "ושבתי בשלום אל בית אבי" (בראשית כ"ח:א), ואחר כך נצטוו על ידי הקדוש-ברוך-הוא "שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך" (בראשית ל"א:ג), הרי במקום שיעקב ימים את הצווי ומיד ישוב לארץ ישראל — מתחיל אז דווקא הסיפור של יעקב עם עשו.

דהינו: "וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום" (בראשית ל"ב:ד), עם כל הפרטים בפרישת וישלח.

ורק לאחר פרישת וישלח, חוזרת התורה לספר ("וישב יעקב בארץ מגורי אביו" (בראשית ל"ז:א).

שהרי לכאורה עקר הסיפור על עבודת יעקב אבינו — בתור אחד מהאבות, הם הן המרכבה, ואדרבה — "בחור שבאבות", היה צריך להיות על עבודתו בקדושה בארץ ישראל; ורק בקצר — אם בכלל — על עניניו ועסקיו עם לבן הארמי ועשו הרשע, כפי שזה הוא בספור תורה על עבודת אברהם ויצחק (שעקר הסיפור הוא על עבודתם בארץ ישראל)?

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

(ה)

And the explanation in this:

והבאור בזה .

Based on what is known that deed of fathers is a sign for children, it is understood that the narrative in the Torah about the deed of Yaakov our father with Lavan and with Esav (in the portions Vayeitzei and Vayishlach) is a sign and instruction for the children, for the children of Israel in their service.

על-פי הידוע שמעשה אבות סימן לבנים", מובן, שהספור בתורה על מעשה "יעקב אבינו עם לבן ועם עשו (בפרשיות ויצא וישלח), הוא סימן" והוראה לבנים, לבני ישראל בעבודתם הם

Through the narrative in the Torah about Yaakov our father (Vayeitzei Yaakov and Vayishlach Yaakov) — that this is the first time in the Torah where it speaks at length in the details about the service (of the fathers) in the world — the Torah teaches, Torah from the expression instruction, instruction for generations, that the purpose of the service of a Jew is to act in the world, and teaches him also the order of the service in this in particular.

באמצעות הספור בתורה על יעקב אבינו (ויצא יעקב וישלח יעקב) - שזוהי הפעם הראשונה בתורה שבה מדובר באריכות הפרטים על העבודה (של האבות) בעולם - מלמדת התורה - תורה מלשון הוראה", הוראה לדורות - שתכלית העבודה של יהודי היא לפעל בעולם, ומלמדת אותו גם את סדר העבודה בזה בפרטיות:

“And Yaakov left Be’er Sheva and went Charanah” hints, in general, the descent of the soul into the body. His soul of each and every one of Israel — the soul that You placed in me is pure — leaves Be’er Sheva, the sefirah of Binah (the source well of the seven middos of Atzilus), and it descends to Malchus, Charanah, until the descent of the Malchus to the worlds Beriah-Yetzirah-Asiyah, You created it, You formed it, You blew it into me, until this physical and material world, anger of place, that is full of kelipos and sitra achara...

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" מרמז, בכללות, את ירידת הנשמה בגוף". נשמתו של כל-אחד ואחד מישראל - נשמה שנתת בי טהורה היא" - יוצאת מבאר שבע, ספירת הבינה (מקור באר) של שבע מדות דאצילות), והיא יורדת למלכות, חרנה", עד לירידה (של המלכות) לעולמות בריאה-יצירה-עשיה, אתה בראתה אתה יצרתה אתה נפחתה בי, עד לעולם הזה הגשמי והחמרי, חרון אף של מקום", ...שהוא מלא קלפות וסטרא-אחרא

...which conceal and obscure G-dliness and the holiness and spirituality of the soul, and even more than this, that in their ability (G-d forbid) to harm the Jew, as Yaakov feared.

המעלימים ומסתירים על אלקות, ועל קדושתה ורוחניותה של הנשמה, ועד יתרה מזה - ביכולתם ("רחמנא ליצלן להזיק ליהודי (כפי שיעקב פחד

But the intention in the great descent is the opposite: that the Jew (Yaakov) should overpower all the concealments and hidings of the materiality and physicality of the world (Charanah), and specifically there build a house in Israel, until the manner that his bed was perfect.

אבל הפונה בירידה הגדולה היא, שאדרבה: שיהודי (יעקב) יתגבר על כל ההעלמות וההסתרים של חמריות וגשמיית העולם (חרנה"), ואדרבה - (דוקא) שם יבנה בית בישראל, עד לאפן של משהו "שלמה".

And it is — through the fact that when he is a soul in a body he reveals — through the fulfilling of the Torah and the mitzvos —

והוא - על-ידי שבהיותו נשמה בגוף הוא מגלה - על-ידי קיום התורה והמצוות - את אור נשמתו, ...ועל-ידי זה - הוא מהפך את החמריות לגשמיית

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

the light of his soul, and through this he transforms the materiality to spirituality...

...and acts in the physicality that it should be nullified and secondary and even a vessel for spirituality (his soul), until his physical body unites with his soul.

As this is hinted immediately at the beginning of the going out and descent of Yaakov — “And Yaakov left Be’er Sheva and went Charanah”: specifically through Charanah — the descent of the soul below — is made and effected “and he went” in the soul itself, as is written “and I shall give you movers among the standers.”

And furthermore — it is said “and he went Charanah” and not “to Charan” since the service below acts the matter of walking (“and he went”) also in the existence of Charanah itself.

And therefore it does not say “and he went to Charan,” since then the intention would be only that Yaakov went to Charan (and the walking and Charan remain two separate things), but rather “and he went Charanah,” which hints that the walking (spiritual) extends also into the existence of Charan itself.

And one should add that this is hinted also in the addition of the letter hey of Charanah (and not to Charan) — our Sages said the world was created with the hey — meaning through the going out from Be’er Sheva to Charan they reveal in Charan the hey (of the Name) with which this world was created, meaning the power and the Divine vitality that enlivens the creation, and in the known expression — the power of the actor in the acted-upon, that in the acted-upon they recognize the power of the actor, until the acted-upon is only an expression of the power of the actor.

ופועל בהגשמייות – שתהיה בטלה וטפלה ועד לכלי לרוחניות (הנשמה שלו), עד שגופו הגשמי מתאחד עם נשמתו.

כפי שזה מרמז מיד בתחלת יציאת וירידת יעקב – ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה: דוקא על-ידי חרנה – וירידת הנשמה למטה נעשה ונפעל וילך בנשמה עצמה, כמו-שכתוב ונתתי לך מהלכים בין העמדים.

ויתרה מזה – נאמר וילך חרנה ולא לחרון כיון שהעבודה למטה פועלת את ענין ההליכה (וילך) גם במציאות של חרנה (חרון אף של מקום) עצמה.

ולכן לא נאמר וילך לחרון, שאז היתה הכוונה רק שיעקב הלך אל חרון (אבל ההליכה וחרון נשארים שני דברים נפרדים), אלא – וילך חרנה, שמרמז שההליכה (רוחנית) נמשכת גם אל מציאותה ובתוך מציאותה של חרון עצמה.

ויש להוסיף, שדבר זה מרמז גם בתוספת כמאמר ה"א של חרנה (ולא לחרון) - חקמינו"ל נברא העולם הזה בה"י. כלומר, על-ידי היציאה מבאר שבע לחרון מגלים בחרון - את ה"א (של שם הוי') שבה נברא העולם הזה, דהיינו הכח והחיות האלקי שמחיה את הבריאה, ובלשון הידוע – את כח הפועל בנפעל, שמבחינים ומכירים בנפעל (גשמייות העולם) את כח הפועל (החיות האלקי), ועד שהנפעל הוא רק בטוי של כח הפועל (אשר ***(מתבטא בציר הנפעל

(1)

And he encountered the place and he lodged there because the sun had set, and he took from the stones of the place and he placed them at his head and he lay down in that place.

ויפגע במקום וילן שם כי באהשמש, ויקח מאבני : "המקום וישם מראשתי וישכב במקום ההוא

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayeitzei

When the soul of a Jew descends below to be en clothed in a physical body in this physical world — “world” from the expression “concealment” — immediately there is the “because the sun had set,” a concealment upon the revelation of “sun and shield is Havayah Elokim.”

As a result of this there is “and he lay down in that place,” for the matter of lying indicates that the head of the person (the higher part) becomes equal to the foot of the person (the lower part), as will be explained later, through the concealment and hiding of this physical and coarse world.

Through the concealment and the hiding of this physical and material world itself — and it is the lowest, below which there is no lower in the matter of the concealment of His blessed light and a doubled and redoubled darkness — and especially in the darkness and night of the exile, when “our signs we have not seen,” and in particular in *ikveta d'meshicha*, when they are found in a condition of sleep and lying down, when the revealed faculties are in concealment, and consequently the head and the foot are equal.

Furthermore — this lowest world is full of kelipos and sitra achara that are against Havayah literally (rebellious), therefore it must be “and he took from the stones of the place,” that he feared from evil beasts.

But specifically through the descent is effected the revelation and strengthening of spirituality (the soul) also in the physicality of the body, that even in the descent of “and he lodged there because the sun had set and he lay,” where his head is equal with his body, he draws the holiness of the soul also into his body.

And furthermore, that it becomes “and he lay” as an elevation: that the physical body unites with the soul, and through this is effected a higher perfection without comparison also in the soul, as will be explained later.

(ז)

And this is understood by prefacing the question (as the commentators ask) on what is written “and he encountered the place... and he lay in that place”:

כְּאֲשֶׁר נִשְׁמְתוּ שֶׁל יְהוּדֵי יוֹרְדֵת לַמָּטָה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּגוֹף גִּשְׁמִי בְּעוֹלָם הַזֶּה הַגִּשְׁמִי, עוֹלָם "מְלִשׁוֹן הָעֵלָם" 56 – מִיָּד יֵשׁ אֵת הַכִּי בֶּאֱשֶׁמֶשׁ, הָעֵלָם עַל הַגְּלוּי שֶׁל "שֶׁמֶשׁ וּמַגֵּן הוּא" אֱלֹקִים,

שְׁפִתוֹצֵצָה מִזֶּה נִעֲשֶׂה וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא שְׁעִנִּין הַשְׂכִּיבָה מוֹרָה ** שְׂרָאשׁ הָאֵדָם (הַמַּעֲלָה שְׁבוּ) מִשְׁתַּנֵּה אֶל רִגְלָהּ הָאֵדָם (הַמָּטָה שְׁבוּ) [כְּדִלְקָמָן סֶעִיר ז],

עַל־יָדֵי הָעֵלָם וְהַסֵּתֶר שֶׁל עוֹלָם־הַזֶּה הַגִּשְׁמִי וְהַסֵּתֶר מִמֶּשׁ וְהוּא הַתַּחֲתוֹן שְׁאִין תַּחֲתוֹן לַמָּטָה מְמַנֵּה בְּעִנְיַן הַסֵּתֶר אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ וְחֲשֹׁךְ כָּפוּל וּמְכַפֵּל ** וּבִפְרָט בְּחֻשָׁךְ לַיְלִיל הַגְּלוּת "כְּאֲשֶׁר אוֹתִינוּ לֹא רִאִינוּ, וּבְמִיָּחָד בְּעִקְבֵּיתָא דְּמִשְׁיָחָא, כְּאֲשֶׁר נִמְצְאִים בְּמַצֵּב שֶׁל שְׁנָה וּשְׂכִיבָה, כְּשֶׁהַכּוֹחַ הַגְּלוּיִים נִמְצְאִים [בְּהָעֵלָם, וּבְמִילָא הָרָאשׁ וְהַרְגֵּל הֵם בְּשׁוֹנָה]

וַיִּתְּרָה מִזֶּה - עוֹלָם־הַזֶּה הַתַּחֲתוֹן הוּא מְלֵא קִלְפוֹת וְסִטְרָא־אֲחֵרָא שֶׁהוּא נִגְדַּה ה' מִמֶּשׁ" (מוֹרְדִים), שֶׁלֹּכֵן צָרִיד לִהְיוֹת וַיִּקַּח מֵאֲבִי הַמָּקוֹם" – שְׂרָא מְפַנֵּי חֵיוֹת "רַעוֹת".

אֲבָל דּוֹקָא עַל־יָדֵי הִירִידָה נִפְעַל גְּלוּי וְהַתְּגַבְּרוּת הָרוּחָנִיּוֹת (הַנִּשְׁמָה) גַּם בְּגִשְׁמִיּוֹת הַגּוֹף, שְׁגָם בְּמַאֲב יְרוּד שֶׁל וַיִּלָּן שֶׁם כִּי בֶּאֱשֶׁמֶשׁ גּו' וַיִּשְׁכַּב", שְׂרָאשׁוּ בְּהַשְׁוָאָה עִם גּוֹפּוֹ, הוּא מִמִּשְׁיָד אֵת קִדְּשֵׁת הַנִּשְׁמָה גַּם בְּתוֹךְ גּוֹפוֹ;

וַיִּתְּרָה מִזֶּה, שְׁנִעֲשֶׂה וַיִּשְׁכַּב" לְמַעֲלִיוֹתָא, שְׁהַגּוֹף הַגִּשְׁמִי מִתְאַחֵד עִם הַנִּשְׁמָה, שְׁעַל־יָדֵי זֶה נִפְעָלֶת שְׁלֵמוֹת נַעֲלִית יוֹתֵר בְּאִין עֶרֶךְ גַּם בְּנִשְׁמָה, כְּדִלְקָמָן

וַיִּכְּן זֶה בְּהַקְדִּים הַשְּׂאֵלָה (כְּפִי שְׁשׂוֹאֲלִים הַמְּפָרְשִׁים) עַל מַה שְׁמִסְפֵּר בְּפִסּוּק אֲשֶׁר וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם גּו' וַיִּשְׁכַּב "בְּמָקוֹם הַהוּא

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayeitzei

Seemingly, how could it be that specifically in that place—the place of the Mikdash—Yaakov lay to sleep? For although the sun set for him suddenly so that he would lodge there...

For our Sages, of blessed memory, say regarding the words “and he lay down in that place” itself — here he lay down, but during all the fourteen years that he was hidden in the house of Ever he did not lie down (for he was engaged in the Torah). ... Here he lay down, but during all the twenty years that he stood in the house of Lavan he did not lie down — and specifically when he lodged in the place of the Beit HaMikdash Yaakov lay down to sleep!

From this itself it is understood that lying down is (also) a matter of advantage, and on the contrary — a most lofty matter; and this matter is revealed specifically in the place of the Mikdash. And it may be said that the explanation in this is:

The difference in physicality between standing and sitting as opposed to lying down is: at the time of standing, and likewise (even) sitting, the distinction is openly recognizable between the upper part (the head and the middle) of the person and his lower part (the foot) — for this is the “upper” that leads the “lower”; whereas when the person sleeps, then his upper part and his lower part are in an equal state.

And in the spiritual dimension of the matters: the upper part of the person assists his spiritual content and essence; his lower part assists primarily his physicality. From this it is understood that although in simple terms and openly the matter of lying down — when the “above” (spirituality) becomes equal with the “below” (physicality) — is a very great descent (in the aspect of the revelations),

Nevertheless — in the root and in the inner dimension of the matter, there is in this a very great superiority, for specifically in this state the “above” together with the “below” are found in complete equality.

לְכַאוֹרָה, כִּי צִד וְתִכּוֹן שְׁדוֹקָא בְּמָקוֹם הַהוּא – מָקוֹם הַמִּקְדָּשׁ – שֶׁכָּב יַעֲקֹב לִישׁוֹן דְּאַף־עַל־פִּי שְׁשִׁקְעָה לוֹ, "חֲמָה פְּתָאוֹם שְׁלֹא בְּעוֹנֶתָה כְּדֵי שְׁיָלִין שָׁם

הָרִי אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ ז"ל 6" על הַמָּלִים וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא" גּוֹפֵא – כָּאֵן כָּב אָבֵל כָּל י"ד שָׁנָה שֶׁהָיָה טָמוּן בְּבֵית עֶבֶר לֹא שָׁכַב (שֶׁהָיָה עוֹסֵק בַּתּוֹרָה).. כָּאֵן שֶׁכָּב אָבֵל כָּל כ' שָׁנָה שֶׁעָמַד בְּבֵיתוֹ שֶׁל לָבָן לֹא שָׁכַב, וְדוֹקָא כְּשֶׁלֵּן בְּמָקוֹם בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שֶׁכָּב יַעֲקֹב לִישׁוֹן!

מִזֶּה גּוֹפֵא מוֹכֵן, שֶׁהִשְׁכִּיבָה הִיא (גַּם) עֲנִיָּן לְמַעֲלִיּוֹתָא, וְאֶדְרָבָה – עֲנִיָּן הִכִּי נִעְלָה; וְעֲנִיָּן זֶה מִתְגַּלֶּה דוֹקָא בְּמָקוֹם הַמִּקְדָּשׁ. וַיֵּשׁ לוֹמֵר הַבְּאוּר כְּזֶה:

הַהִבְדֵּל בְּגִשְׁמִיּוֹת בֵּין עֲמִידָה וַיִּשְׁכַּבָּה לְשִׁכְיבָה, הוּא: כְּעֵת עֲמִידָה וְכֵן (אֶפְלוּ) יִשְׁכַּבָּה נֶכֶד בְּגִלּוּי הַחֲלוּק בֵּין הַחֶלֶק הָעָלְיוֹן (הָרֹאשׁ וְהָאֶמְצָע) שֶׁל הָאָדָם לְחֶלֶק הַתַּחְתּוֹן (הָרֶגֶל). שְׁזֵהוּ הָעָלְיוֹן "שִׁמְנֵהִיג אֶת הַתַּחְתּוֹן"; מִה־שְׁאִי־כֵן כְּפֹאֶשֶׁר הָאָדָם יֵשׁוּ, אֲזִי הַחֶלֶק "הָעָלְיוֹן וְהַחֶלֶק הַתַּחְתּוֹן שְׁלֹו הֵם בְּהִשְׁוָאָה

וּבְרוּחָנִיּוֹת הָעֲנִיָּנִים: הַחֶלֶק הָעָלְיוֹן שֶׁל הָאָדָם מְסַאֵל אֶת תִּכְנוּ וּמַהוּתוֹ הָרוּחָנִיִּים; הַחֶלֶק הַתַּחְתּוֹן שְׁלֹו, מְסַאֵל בְּעֶקֶר אֶת גִּשְׁמִיּוֹתוֹ. - מִזֶּה מוֹכֵן, שְׁאֵף־עַל־פִּי שֶׁבִּפְשׁוּת וּבְגִלּוּי עֲנִיָּן הִשְׁכִּיבָה כְּשֶׁהִמְעָלָה" (רוּחָנִיּוֹת) מְשַׁתָּה עִם הַמְּטָה" (גִּשְׁמִיּוֹת) – הוּא (יְרִידָה גְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר (בְּכַחֲנִית הַגִּלּוּיִים

מְכַל־מָקוֹם - הָרִי, כְּשֶׁרָשׁ וּבִפְנִימִיּוֹת הָעֲנִיָּן, יֵשׁ כְּזֶה עָלְיוֹ גְּדוֹל בְּיוֹתֵר, שְׁדוֹקָא בְּמֵאָב זֶה נִמְצָא הַמְּעָלָה" יַחַד עִם הַמְּטָה" כְּהִשְׁוָאָה גְּמוּרָה

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayeitzei

For this comes from the revelation of His blessed Essence and Being, for since He is entirely above all definitions of “above” and “below,” therefore both of them are in complete equality before Him. And in the manner of what is known, that the simplicity of a simple person ... is connected with the simplicity of the Essence.

And this matter is drawn afterward also when he rises from the state of lying down, for even there, in the place where the definitions and distinctions between “above” and “below” are felt ... His blessed Essence is drawn and revealed; and then the distinction ... is expressed in their configuration, but in their “essence” they are ... a revelation of His blessed Essence.

Meaning: in the Jew’s service in his departure from Be’er Sheva and his going to Charanah there are two matters:

(a) In addition to the overpowering of the revelation of spirituality over the concealment of physicality, in a manner that the physicality does not conceal, but rather is a “vessel” for the spirituality — that then the physicality, as it exists within the parameters of its existence, is nonetheless the concealment and the hiding over spirituality]

(b) There is also effected the equality and the unification between physicality and spirituality (also within the parameters of their existence) through the revelation of the Essence, which is above both of them.

(ח)

Based on this the conduct of Yaakov “and he lay in that place” is understood: since this is the place of the Mikdash, where afterwards was the completeness of drawing and revelation of G-dliness, up to revelation of the Essence...

...in the Mikdash, and especially in the Holy of Holies where the Aron was, whose place was not measured—this brought the lying to be for elevation, complete unity of below and above through revelation of the Essence.

שְׁזֶה בָּא מִצַּד גְּלוּי עֲצָמוֹת וּמַהוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שְׁבִהוּתוֹ לַמַּעֲלָה לְגַמְרֵי מְכַל הַגְּדָרִים שֶׁל מַעֲלָה וּמִטָּה, הָרִי שְׁנֵיהֶם בְּהִשְׁוֹאָה גְּמוּרָה מִמֶּשׁ לְגַבּוֹ. וְעַל־דֶּרֶךְ הַיָּדוּעַ שֶׁהַפְּשִׁיטוּת שֶׁל אִישׁ פְּשוּט ... קִשְׁוֶרָה עִם פְּשִׁיטוּת הָעֲצָמוֹת.

וְדָבָר זֶה נִמְשָׁךְ אַחֲרֵיכֶם גַּם כַּאֲשֶׁר הוּא קִם מִמִּצֵּב הַשְׁכִּיבָה, שְׁגַם שָׁם, בְּמָקוֹם שְׁמֹרְגָשִׁים הַגְּדָרִים וְהַחֲלוּקִים שֶׁבִּין מַעֲלָה וּמִטָּה ... נִמְשָׁךְ וּמִתְגַּלָּה עֲצָמוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ; וְאֵז מִתְבַּטֵּא הַחֲלוּק ... בְּצִיּוֹר שֶׁלָּהֶם, אֲכַל בְּמַהוּתָם" הָרִי הֵם ... גְּלוּי עֲצָמוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

כְּלוּמֵר, שְׁבַעֲבוֹדָתוֹ שֶׁל יְהוּדִי בִּיצִיאָתוֹ מִבְּאֵר שֶׁבַע וְהַלִּיכָתוֹ תְּרַנֶּה" יִשְׁנֵם שְׁנֵי עֲנָנִים:

(א) נֹסֵף עַל הַהִתְגַּבְּרוּת שֶׁל גְּלוּי הַרוּחָנִיּוּת (עַל הָעֵלֶם הַגִּשְׁמִיּוּת, בְּאֵפֶן שֶׁגִּשְׁמִיּוּת אֵינָה מַעֲלִימָה, אֲלֵא הִיא כְּלִי" לְרוּחָנִיּוּת שֶׁאֵז הַגִּשְׁמִיּוּת כְּפִי שֶׁהִיא נִמְצָאָת בַּגְּדָרִי מְצִיאוֹתָהּ, הִיא לְמִרוֹת הַכֹּל הָעֵלֶם, וְהִסְתֵּר עַל רוּחָנִיּוּת,

נִפְעֵלָת גַּם (ב) הַהִשְׁתַּוּוּת וְהַהֲתַאֲחָדוּת בֵּין גִּשְׁמִיּוּת וְרוּחָנִיּוּת (גַּם בַּגְּדָרִי מְצִיאוֹתָם) עַל יְדֵי גְלוּי הָעֲצָמוֹת שֶׁלַּמַּעֲלָה מִשְׁנִיָּהֶם.

עַל־פִּי־זֶה תּוֹכֵן הַנִּהְגָּת יַעֲקֹב דְּוִישְׁכֵּב בְּמָקוֹם הַהוּא" — שְׁכֵן אֲדָרְבָּה: דּוֹקָא מִצַּד זֶה שְׁזֶהוּ מָקוֹם הַמְקַדָּשׁ, אֲשֶׁר שָׁם (הִיָּתָה אַחֲרֵי כֵךְ) תְּכַלִּית וּשְׁלֵמוֹת הַמְשַׁכֵּת ... וְגְלוּי אֱלֻקוֹת, עַד לְגְלוּי הָעֲצָמוֹת

בְּבֵית הַמְקַדָּשׁ, וּבִפְרָט בְּקִדְשׁ הַקֳּדָשִׁים, שְׁבוּ הִיָּה) ... הָאָרוֹן שֶׁמְקוֹמוֹ אֵינּוּ מִן הַמֶּדָּה) — הִבִּיא הַדָּבָר לְוִישְׁכֵּב" לַמַּעֲלִיּוֹת, הַהֲתַאֲחָדוּת הַגְּמוּרָה שֶׁל מִטָּה וּמַעֲלָה עַל־יְדֵי גְלוּי הָעֲצָמוֹת

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayeitzei

And this is what the verse continues immediately: “and he dreamed, and behold a ladder... angels ascending and descending... and behold Hashem stood over him”—the bond of “earthward” and “heavenward” through His Essence...

...and automatically all angels are also found there. And this is also the explanation in inner matters when “Yaakov awoke” and said “indeed Hashem is in this place and I did not know”—

...that the revelation of Havayah (the Essential Name) is above the realm of “knowledge,” since knowledge is a category of “above,” tied to intellect revealed in standing and sitting—

...whereas from the level of Essence “above” and “below” are literally equal (as mentioned). And afterwards “he feared and said: how awesome is this place; this is none other than the House of G-d”—

...a house and dwelling for Him, where the one who dwells is revealed in all His Essence. All of this brought afterwards—after setting up the monument—to Yaakov vowing his vow...

...until its end: “all that You give me I will surely tithe to You”—through revelation of the Essence it is revealed that all that You give me—physical and spiritual together—are in the category of “I will surely tithe,” the crown, and beyond—“to You,” to Your Essence...

(ט)

Based on the above is also understood the matter of “and he took from the stones of the place and placed them at his head and lay in that place”:

On the words “and he placed them at his head,” Rashi explains: “He made them like a kind of drainage-channel surrounding his head, for he was afraid of wild animals. They began quarreling with one another — this one said, ‘Upon me the righteous one will place his head,’ and this one said, ‘Upon me he will place...’”

וזהו מה שהפסוק ממשיך תכף ויחלם והנה סלם
מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי
אלקים עלים וירדים בו, והנה ה' נאב עליו וגו',
החבור והאחוד בין ארצה והשמימה על-ידי
עצמותו ומהותו

ובדרך ממילא נמצאים שם גם כל המלאכים. ויש
לומר, שזהו גם הבאור בפנימיות הענינים שבאשר
ויקץ יעקב משנתו אזי ויאמר אכן יש הנה במקום
— “הנה ואנכי לא ידעתי

שהגלוי דהנך” (שם העצם) הוא למעלה מבחינת
הידיעה, כיון שהידיעה היא גדר של מעלה” (ידיעה
הרי קשורה עם מחין שפראש, שנוכרים ומתגלים
(בשעת עמידה וישיבה),

מה-שאינו כן מצד עצמותו ומהות מעלה ומטה שרים
ממש (כנזכר לעיל). ובהמשך לזה – ויירא ויאמר
”מה גורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים

בית ודירה לו יתברך, שהדר בדירה מתגלה שם בכל
עצמותו. וכל זה הביא אחר-כך [לאחרי הקמת
המצבה, פדלקמן סערי-י] את יעקב לנדר את
נדרו...

עד סיומו - כל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך: ...
על-ידי גלוי העצמות מתגלה -שכל אשר תתן לי” –
גשמיית ורוחניות גם יחד – הם בבחינת עשר
אעשרנו, ספירת הכתר, ויתרה מזה – לך”
...לעצמותך

על-פי הנזכר לעיל יובן גם הענין של ויקח מאבני
”המקום וישם מראשתיו וישכב במקום ההוא

על וישם מראשתיו” מפרש רש”י: עשאן כמין מרזב
סביב לראשו שירא מפני חיות רעות, התחילו
מריבות זו את זו זאת אומרת עלי יניח צדיק את
...ראשו וזאת אומרת עלי יניח

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayeitzei

“Immediately the Holy One, blessed be He, made them into one stone, etc.” Even though, seemingly, of what benefit is the drainage-channel surrounding his head — for wild animals could rule...

The commentators explain, “with the rest of his body” — that indeed Rashi’s intention is that Yaakov surrounded his entire body with the stones, and therefore he was precise in his wording “a drainage-channel,” for this is the name of a small pipe that goes out from the *mazchilah* ... a *marzav* applies only when there is there a *mazchilah*.

But it is still necessary to understand:

(a) According to what was mentioned above, why does the verse (and likewise Rashi’s commentary) emphasize “and he placed them at his head”?

(b) In the matter itself: in what is the protection from animals expressed through making a *marzav*? For wild animals are able to jump over the *marzav*, as is seen tangibly.

(יו"ד)

And it may be said, the explanation in this is—according to the way of Chassidus: the act of Yaakov in “and he took from the stones of the place and placed them at his head” was spiritual service—he drew and revealed in his physical existence the light of the soul with great strength, which is the matter of stones (strength).

And when in the physical existence the true existence (the soul) is revealed, then the concealment and hiddenness of the physical has no place, and therefore wild animals cannot harm Yaakov. And since the dwelling place of the Divine soul is in the brain in the head, and from there it spreads to all limbs—

therefore the main revelation of the strength of the soul and spirituality—stones—is specifically in the mind in the head, his “at his head.” And this is what Rashi continues: “they began fighting... this one said: upon me the tzaddik will place his head...”

מִיָּד עָשָׂאן הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶבֶן אֶחָת כּו"....
אֶף-עַל-פִּי שְׁלֵכָאוּרָה מֵה מוֹעִיל הַמְרָזָב סָבִיב לְרָאשׁוֹ
...הֵלֵא יוֹכְלוּ חַיּוֹת רָעוֹת לְשַׁלֵּט

מסבירים המפרשים** , בשאר גופן" 87 - שְׁאֲמָנָם
כּוֹנֵת רֶשֶׁ"י הִיא שְׁנֵי עָקֹב הַקִּיף אֶת כָּל גּוּפוֹ בְּאֲבָנִים,
וְלָכֵן דִּיק בְּלִשׁוֹנוֹ מְרָזָב, שְׁנֵהוּ שֵׁם צְנוּר קָטָן שְׁיֹצֵא
מִן הַמְזַחֵלָה .. לֹא שֵׁיף מְרָזָב אֲלָא כְּשֵׁיף שֵׁם
"מְזַחֵלָה"י.

אָבֵל עָדִינוּ צָרִיף לְהַבִּינֵנוּ: (א) לִפִּי הַנִּזְכָּר-לְעֵיל, מִדּוּעַ
מִדְּגִישׁ הַפְּסוּקָה (וְכֵן בְּפִרְוֶשׁ רֶשֶׁ"י) וַיֵּשֶׁם מְרָאשְׁתּוֹ?
(ב) בְּגוֹף הָעֵנִיָּן: בְּמָה מִתְבַּטָּאת הַהַצְלָה מִחַיּוֹת עַל-יָדֵי
עֲשֻׁשֵׁי מְרָזָב, הֲרֵי חַיּוֹת רָעוֹת יְכוּלוֹת לְקַפֵּץ מֵעַל
הַמְרָזָב, כִּנְרָאָה בְּמוֹחָשׁ

וַיִּשְׁלֹמֶר הַבְּאוּר כְּזֶה – עַל דְּרָהֶחֱסִידוֹת*: פְּעֻלַּת .
יַעֲקֹב בּוֹיָקֹחַ מֵאֲבָנֵי הַמָּקוֹם וַיֵּשֶׁם - הוּא מְרָאשְׁתּוֹ
הִנֵּה עֲבוּדָה רִוְחָנִית הַמְשִׁיף וְגִלָּה בְּמִצִּיאוֹתָיו
הַגִּשְׁמִית אֶת אוֹר הַנִּשְׁמָה בְּתַקְוָה גְּדוּלָּה, שְׁנֵהוּ עֵנִין
(הָאֲבָנִים תַּקְוָה).

וְכֹאשֶׁר מִתְגַּלִּית בְּמִצִּיאוֹת הַגִּשְׁמִיּוֹת מִצִּיאוֹתָהּ
הָאֲמִתִּית (הַנִּשְׁמָה), אִזִּי אֵין לְהַעֲלֵם וְהַסְתֵּר שֶׁל
הַגִּשְׁמִיּוֹת שׁוּם תְּפִיסָה מְקוֹם, בְּמִלָּל לֹא יְכוּלוֹת חַיּוֹת
רָעוֹת לְהִזְיֵק לִיעָקֹב". וְהִיּוֹת שְׁמֵקוֹם מִשְׁכָּן נִפְשׁ
הָאֱלֹקִית הוּא בְּמַחֲנִין שְׁבָרָאשׁ, וּמִשָּׁם מִתְפַּשֵּׁט לְכָל
- "הָאֲבָנִים

לְכֵן עָקֹר גְּלוּי תַקְוָה הַנִּשְׁמָה וְהַרְוֵחַנִיּוֹת - אֲבָנִים -
הוּא דּוֹקָא בְּמַחֲנִין שְׁבָרָאשׁ", מְרָאשְׁתּוֹ". וְזֶהוּ מֵה
שֶׁרֶשׁ"י מִמְשִׁיף - הַתְּחִילוֹ מְרִיבוֹת זֶה אֶת זֶה זֶה
אוֹמֶרֶת עָלֵי יְנִיחַ צָדִיק אֶת רָאשׁוֹ וְזֶה אוֹמֶרֶת עָלֵי
יְנִיחַ:

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayeitzei

The quarrel was (as explained by the commentators) between the stones of the gutter that were around his head and the stones of the channel around his body. The content was that “upon me he will place his head”—meaning that the strength revealed in the body should be like the strength revealed in the head.

That is, that the strength (matter of stones) of holiness revealed in Yaakov’s body should be like the strength revealed in Yaakov’s head, the dwelling of the Divine soul. Immediately “Hashem made them one stone”—

the revealed strength of holiness became equal in head and body, complete unity of above and below in one stone, through revelation of the Essence; and then “he lay in that place,” equality of head and foot.

[And it is obvious that then there is no place whatsoever for harm from the animals, and on the contrary.] And since the revelation of the Essence is brought about specifically through the (descent below [...]) therefore the force of the true holiness (the revelation of the Essence) is effected through stones, the level of *domem* (inanimate).

therefore the true strength of holiness (revelation of the Essence) is effected through stones, the level of inanimate; and afterwards this became “and this stone which I placed as a monument shall be a House of G-d”—a house and dwelling for His Essence.

(יא)

According to all the above, it is understood the unique power that Yaakov had in his coming to Charan, that through him it was in his ability to overcome the concealment of Charan, and more than this—to connect and to unite above and below, soul and body, through revelation of the Essence.

And since this novelty was effected through the descent to Charan—therefore Yaakov established the twelve tribes of G-d specifically in Charan, and even to the manner that his bed was perfect.

המריבה היתה (כפי שמסבירים המפרשים) בין האבנים שבמראב אשר היו סביב ראשו, עם האבנים שבמזחילה שהיו סביב גופו. ותכן המריבה – “היה שעלי יניח צדיק את ראשו כו

כלומר, שששתקף (ענין האבנים) גלוי הקדושה בחלק הגוף של יעקב יהיה כמו תקף (אבנים) הגלוי בחלק הראש של יעקב, מקום משכן נפש האלקית. מיד – “עשאו הקדוש-ברוך הוא אבן אחת

גלוי תקף הקדושה (אבנים) נעשה שוה בחלק הראש של יעקב ובחלק הגוף של יעקב, תכלית ושלמות החבור וההתאחדות של מעלה” ומטה” בתור אבן אחת”, על ידי גלוי העצמות, שאז נעשה וישפכ במוקם ההוא”, השתוות הראש ותרגל

ופשיטא שאז אין נתינת מקום כלל להזק החיות, ואדרבא. ומכיון שגלוי העצמות נעשה דוקא על ידי הירידה למטה” [...] לכן נפעל תקף הקדושה האמתי (גלוי העצמות) על-ידי אבנים, בחינת “דומם”.

ונה נעשה אחר כך מעבה - והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלקים”, בית ודירה לו יתברך, לעצמותו.

על-פי כל הנזכר-לעיל מובן הכח המיוחד שהיה ליעקב בבואו לתרו, שעל-ידו היה ביכולתו להתגבר על העולם של תרו, ויתרה מזה – לחבר ולאחד מעלה ומטה, נשמה וגוף, על-ידי גלוי העצמות

והיות שחדוש זה נפעל על-ידי הירידה לתרו - לכן העמיד יעקב את י”ב שבטי י”ה דוקא בתרו, ועד “לאפן של מטתו שלמה

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

And to add: that according to what was mentioned above, the precision of the wording of our Sages, of blessed memory, “his bed was perfect” (and not “his offspring,” and the like) is understood — also from the wording and the concept of *matah* (“below,” lower), that also the *matah* (the lower) is in perfection, and even more than this — that even in the state of lying down (upon the bed), when his head and his body and his foot are in equality, he reveals how this is (“his bed”) perfect — the perfection of the revelation of the Essence, which makes small and great equal.

And this matter is effected specifically in Charan (“below”). And “the deeds of the fathers are a sign for the children” — the equality between his upper part and his lower part, in a manner that also the *matah* (“the lower”) is — (in the wording of Scripture regarding Moshe) “the staff of G-d in his hand,” through which he performs all the signs and wonders in the land of Egypt — from the expression *meitzar* and boundary, “From the strait I called to G-d” (Tehillim 118:5), “He answered me with expansiveness of G-d” — the revelation of the essential expanse of the Essence and Being.

Since the perfection of the refinement of the *matah* (the “below”) is effected specifically through the revelation of the Essence, which is above “above” and “below,” the simplicity of the Essence that is connected with and unites with the simplicity of a Jew — and in the well-known expression: “Israel and the Holy One, blessed be He, are entirely one” (as spoken about at length in the farbrengen before this).

(יב)

Since the primary service of Yaakov in Charan, which is recounted in Parashat Vayeitzei, was with regard to himself — the revelation and the unification of the soul and the body, “his bed was perfect” — and this effect must also be in complete form with regard to the world, afterward we come to the Parashah, “And Yaakov sent angels before him to Esav his brother, to the land of Seir, the field of Edom,” which speaks

ולהוסיף, שעל-פי הנזכר לעיל מוכן דיוק לשון חכמינו-ז"ל מטהו שלמה" (ולא תולדותיו) וכיוצא-בזה) — גם מלשון וענין מטה" (תחתון), שגם המטה" (תחתון) הוא בשלמות, ועד יתרה מזה — שגם במצב השכיבה (על המטה), שאז הרי ראשו וגופו ורגליו בהשוואה, הוא מגלה כיצד זהו (מטהו) שלמה" — שלמות גלוי העצמות, המשוה קטן וגדול

ודבר זה נפעל דוקא בחרן (מטה). ומעשה אבות סימן לבנים" — ההשתוות בין חלקו העליון וחלקו התחתון, באופן שגם המטה" הוא - (בלשון הכתוב בנוגע למשה) מטה האלקים בידו", שעל-ידו הוא פפועל את כל האותות ומופתים בארץ מצרים — מלשון מצר וגבולי, שמן המצר קראתי י"ה נעשה ענני במרחב י"ה" — גלוי מרחב העצמי דעצמות ומהות

כיון ששלמות הברור של המטה נפעלת דוקא על-ידי גלוי העצמות שלמעלה ממעלה ומטה, פשיטות העצמות הקשורה ומאחדת עם פשיטותו של יהודי, ובלשון הידועי - ישראל וקדשך בריה הוא כלל ("חד") (כמדבר בארפה בהתועדות שלפני זה

כיון שעקר עבודת יעקב בחרן המספרת בפרשת ויצא הנה בנוגע לעצמו - גלוי והתאחדות הנשמה והגוף, מטהו שלמה" — והרי הפעלה האמורה צריכה להיות בשלמות גם בנוגע לעולם" 10 — באים לאחרי זה לפרשת וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום", המדברת בעקר על ברור - העולם (עשו) על-ידי יעקב

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

primarily about the refinement of the world (Esav) through Yaakov.

It is explained in Chassidut that Yaakov is the aspect of Tikkun and Esav is the aspect of Tohu, and Yaakov sent angels to Esav because he thought that Esav had already been refined, and therefore there could be the joining and the unification of the many lights (and vessels) of Tohu (Esav) with the (lights and) many vessels of Tikkun, which is the perfection of the refinement of the physicality of the world, that it becomes a vessel, and more than this —

that it unites in complete unity with the spirituality, through the revelation of the Essence that is above Tohu and Tikkun, which is revealed afterward also within the categories of Tohu and Tikkun, for their entire matter is the revelation of His blessed Essence, for from this standpoint they are literally one.

But in actuality Esav was not ready then; for this is specifically in the time of the true and complete Redemption, as it is written, “until I come to my master, to Seir” (Bereishit 33:14) — and when will he go? In the days of Moshiach, as it is said, “And saviors shall ascend Mount Zion to judge the mountain of Esav” (Ovadia 1:21), and as will be explained below, section 18.

(יג)

The two Parshiot mentioned above (Vayetze and Vayishlach), in the service of Yaakov our father — which are the first places in the Torah in which the order of the service below is explained — reveal the content and the purpose of the totality of the service in Torah and mitzvot (and particularly after the Giving of the Torah):

to refine and purify the physicality of the body and the world, and to make it a vessel for the spirituality of the soul, until the physicality itself reveals the power of the Actor within the acted-upon and becomes one thing and one drawn-through extension with the spirituality, and until — a dwelling for Him, may He be blessed, in the lowest realms, for Him, for His Essence.

מבאר בחסידות, שיעקב הוא בחינת תיקון ועשו הוא בחינת תהו, ויעקב שלח מלאכים לעשו כיון שחשב שעשו נתברר כבר, ובמילא יכל להיות החבור וההתאחדות של אורות מרבים (וכלים) דתהו (עשו), עם (אורות ו) כלים מרבים דתיקון, שזהו שלמות הברור של גשמיית העולם, שנעשה כלי" — ויתרה מזה

שמתאחד באחדות גמורה עם הרוחניות, על ידי גלוי העצמות שלמעלה מתהו ותיקון, אשר מתגלה אחר-כך גם בגדרים של תהו ותיקון, שכל ענינם הוא גלוי עצמותו ותרבו, שמצד זה הרי הם חד ממש

אלא שבפעל עשו לא היה מוכן אז; שזהו דוקא בזמן הגאולה האמתית והשלמה, כמו- שכתוב עד אשר אבא אל אדני שעירה" - ואימתי ילך בימי המשיח שנאמר ועלו מושעים בהר ציון לשפט את [הר עשו" 109, וכדלקמן סעיף יח

שתי הפרשיות הנזכרות לעיל (ויצא ווישלח) בעבודת יעקב אבינו שהם המקומות הראשונים בתורה בהם נתבאר סדר העבודה למטה - מגלות את תכן ותכלית כללות העבודה בתורה ומצוות (ובפרט לאחרית מתן תורה):

תורה): לברר ולזכך את גשמיית הגוף והעולם, ולעשותה כלי" לרוחניות הנשמה, עד שהגשמיית עצמה מגלה את פח הפועל בנפעל ונעשית דבר אחד והמשך אחד של הרוחניות, ועד - דירה לו ותרבו בתחתונים, לו לעצמותו

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

As it will be in the completeness of the revelation in the true and complete Redemption, when the physicality of the body and the world will be purified and will be able to receive the revelation of the light of Hashem, “and the glory of Hashem shall be revealed, and all flesh together shall see that the mouth of Hashem has spoken” (Yeshayahu 40:5) — the flesh itself will see G-dliness, since there will be the complete revelation of the power of the Actor within the acted-upon,

until, on the contrary, “a stone from the wall shall cry out” (Chavakuk 2:11); the physical acted-upon (the inanimate (stone), the growing, and the living, and all the more so the body of man) — the physicality itself (through which the power of the Essence is revealed) will reveal with a voice of outcry the power of the Actor (the spiritual) and the supernal will in the entire world, in the manner of “the female shall encircle the male” (Yirmiyahu 31:21), the soul being nourished from the body.

(יד)

The purpose of Torah and mitzvos in general, to bring about the connection between spirituality and physicality, was strengthened even more through the revelation of the Torah of Chassidus.

Its theme is to bring about and reveal the connection and the unity of G-dliness with the world.

Through revealing the inner aspect of the Torah—“hidden and Torah”—as revealed in Chassidus, the union of the hidden of the Holy One Blessed be He with the hidden of Israel is made.

And this also gives the power to transform the “below” of the physicality of the world to be a vessel for the revelation of G-dliness.

To the revealed of the Holy One Blessed be He, and also to the hidden of the Holy One Blessed be He.

And especially through the revelation of Chabad Chassidus, which reveals the essence of the inner Torah.

It brings G-dliness into enclothement in the understanding and comprehension of chochmah, binah, and daas.

כפי שיהיה בשלמות הגלוי בגאולה האמתית והשלמה, שאז יודפד גשמיית הגוף והעולם ויוכלו לקבל גלוי אור ה', ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו כי פי ה' דבר, הבשר עצמו יראה אלקותיי, מפיו שתהיה שלמות גלוי כח הפועל בנפצל

עד אשר אדרבה אכן מקיר תזעק גוי, הנפצל הגשמי (דומם (אכן), צומחי וחי, ועל-אחת כמה וכמה גוף האדם), הגשמיית עצמה (שעל ידה מתגלה כח העצמות) מות) תגלה בקול צעקה את כח הפועל (הרוחני) ורצון העליוני בכל העולם, על-דרך נקבה תסובב ויב גבר"י, נשמה נזונית מן הגוף"י

תכלית זו של תורה ומצוות בכלל לפעל את החבור-בין רוחניות וגשמיית התחזקה עוד יותר על-ידי גלוי תורת החסידות

שענינה הוא – לפעל ולגלות את החבור והיחוד של אלקות עם העולם

על-ידי גלוי פנימיות התורה – סתים ואוריתא כפי שנתגלה בתורת החסידות, נעשה החבור של סתים דקדשא-בריה-הוא עם סתים דישראל

ונה גם נותן את הכח להפך את המטה של גשמיית העולם, שיהיה כלי לגלוי אלקות

לגלוי דקדשא-בריה-הוא, וגם לסתים דקדשא-בריה-הוא

ובמיוחד – על-ידי גלוי תורת חסידות חב"ד שהיא מגלה את עצם פנימיות התורה

שמביאה אלקות בהתלבשות בהבנה והשגה של חכמה בינה ודעת

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

In a way that they are nourished from it—also within the intellect of the human (created, formed, and fashioned) being.	בְּאֵפֶן שֶׁל יִתְפַּרְנְסוּן מִנֶּה, שְׂיוּבֵן גַּם בְּשִׁכְלֵי הָאָדָם ((הַנִּבְרָא הַנוֹצֵר וְהַנִּפְעֵל
And even in the intellect of the animal soul (“Charan”), and even in the intellect of the nations of the world (“Esav”).	וְעַד גַּם בְּשִׁכְלֵי שֶׁל נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית (חֶרָנָה), וְעַד גַּם ("בְּשִׁכְלֵי שֶׁל אֲמוֹת־הָעוֹלָם (עֲשָׂו
As is known: “Your wellsprings shall spread outward”—the wellsprings of Chassidus will spread outward.	וּבְלִשׁוֹן הַיְדוּעִינִי – יְפוצוּ מַעֲיֵנְתֶיךָ חוּצָה", שְׂמַעְיָנוּת (הַחֲסִידוּת (שֶׁל הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב
Until the state of “they shall spread” even to the outermost outside, where even worldly nature and “outside” become a vessel and unite with G-dliness.	עַצְמָם יִתְפַּשְׁטוּ (עַד לְאֵפֶן שֶׁל יְפוצוּ) בְּחוּצָה, עַד לְחוּצָה שֶׁאֵין חוּצָה מִמֶּנּוּ, שְׁגַם טִבַּע הָעוֹלָם וְגַם חוּצָה" יִהְיוּ כְּלִי וְעַד אֲשֶׁר יִתְאַחֲדוּ עִם אֱלֻקוֹת
And it may be said that the main revelation of Chassidus is in the month of Kislev...	וְיֵשׁ לומר, שֶׁלֵּכֵן עָקָר גְּלוּי תוֹרַת הַחֲסִידוּת הוּא בַּחֲדָשׁ כִּסְלֹו
Since Kislev, the third of the winter months, corresponds to and is connected with the month of Sivan, the third of the summer months.	כִּידוּעִי שְׂכַסְלוֹ, הַחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי שֶׁל חֲדָשֵׁי הַחֶרֶף, הוּא כְּנֶגֶד וְקָשׁוּר עִם חֲדָשׁ סִיוֵן
The month of Sivan is the time of the giving of the Torah—the revelation of the revealed Torah.	הַחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי שֶׁל חֲדָשֵׁי הַקִּיץ שְׁשִׁלִּישִׁי קָשׁוּר עִם מִתֵּן תוֹרָה: חֲדָשׁ סִיוֵן (יִרְחָא תְּלִיתָא) הוּא הַזְּמַן שֶׁל מִתֵּן תוֹרָה
And the month of Kislev (the third of winter) is the time of the revelation of the inner Torah.	גְּלוּי תוֹרַת הַנִּגְלָה, וְחֲדָשׁ כִּסְלוֹ (הַשְּׁלִישִׁי בַּחֶרֶף) הוּא הַזְּמַן שֶׁל גְּלוּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה
In this month there are several special days in the history of Chassidus, days connected with foundational events.	בַּחֲדָשׁ זֶה יִשְׁנָם כַּמָּה יָמִים מִיחֲדָשִׁים בְּדִבְרֵי יְמֵי־הַחֲסִידוּת
The 19th of Kislev, the festival of the redemption of the Alter Rebbe, the founder of Chabad Chassidus.	י"ט כִּסְלוֹ, חַג הַגָּאֻלָּה שֶׁל אֲדמו"ר הַזֶּקֶן, מִיַּסַּד תּוֹרַת חֲסִידוֹת חַב"ד
In addition to this being the yahrtzeit of the Maggid, it is called the Rosh Hashanah of Chassidus.	נוֹסֵף עַל זֶה שֶׁהוּא יוֹם הַהֲלֹלָא שֶׁל הַמַּגִּיד, (הוּא) רֹאשׁ הַשָּׁנָה לַחֲסִידוֹת" 125
As is known, at that time (after Petersburg) the main matter of “your wellsprings shall spread outward” began.	כִּידוּעִי שְׂאָז (לֹאֲחָרֵי פֶּטֶרְבוּרְג) הַתְּחִיל עָקָר הָעֲנָנִין "שֶׁל יְפוצוּ מַעֲיֵנְתֶיךָ חוּצָה
The 9th of Kislev is both the birthday and the yahrtzeit of the second Rebbe of Chabad, the Mitteler Rebbe.	ט' כִּסְלוֹ – יוֹם הַהֲלָצָה וְיוֹם הַהֲלֹלָא שֶׁל הַנְּשִׂיא הַשֵּׁנִי שֶׁל חַב"ד, אֲדמו"ר הָאֶמְצָעִי
The 10th of Kislev is his festival of redemption.	י"ד כִּסְלוֹ – חַג הַגָּאֻלָּה שֶׁל
And also Chanukah, at the end of Kislev, has a connection with the revelation of the inner dimension of Torah outward.	וְגַם לַחֲנֻכָּה בְּסוֹף חֲדָשׁ כִּסְלוֹ יֵשׁ שְׂכִיכוֹת עִם גְּלוּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּחוּצָה
Since the main miracle of Chanukah is the miracle of the cruse of oil, and oil in Torah is secrets of secrets.	כִּיּוֹן שֶׁעָקָר נֶס חֲנֻכָּה הוּא נֶס פֶּדֶ הַשֶּׁמֶן, שְׂשִׁמָּן שֶׁבַּתּוֹרָה הוּא רִזּוֹן דְּרִזּוֹן וְאוֹרֵימָא"י

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

And one must light it at the entrance of his house outward, so the revelation inside extends outward as well.

וְצִרִיף לְהַדְלִיקוֹ עַל פֶּתַח בֵּיתוֹ מִבַּחוּץ", בְּאֶפֶן
 "שֶׁהַגְּלוּי שֶׁל הָרִזּוֹן דְּרִזּוֹן בְּבֵיתוֹ" יֵאִיר ... גַּם בַּחוּץ
 וְהַבְּאוּר בְּזֶה (הַשִּׁיכוּת שֶׁל פֶּסְלוֹ עִם גְּלוּי פְּנִימִיּוֹת
 (הַתּוֹרָה):

The difference between Kislev, the third of the winter months, and Sivan, the third of summer months, is:

הַחֲחֻלּוּק בֵּין חֹדֶשׁ פֶּסְלוֹ (הַשְּׁלִישִׁי בְּחֹדֶשִׁי הַחֹרֶף)
 :וְסִיּוֹן (הַשְּׁלִישִׁי בְּחֹדֶשִׁי הַקִּיץ), הוּא "י

The winter months are days of rain, during which we say "He causes the wind to blow and descends the rain."

חֹדֶשִׁי הַחֹרֶף הֵם יְמֵי הַגְּשָׁמִים (בָּהֶם אוֹמְרִים מְשִׁיב
 ("הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגְּשָׁם

And rain is connected with the service of man below, as it is written "for Hashem had not caused it to rain ... and man was not there to work the ground."

שֶׁגְּשָׁמִים קְשׁוּרִים 190 עִם עֲבוֹדַת הָאָדָם לַמָּטָה ...
 כִּי לֹא הָמְטִיר ה' אֱלֹקִים עַל הָאָרֶץ וְאָדָם אֵין לַעֲבֹד
 אֶת הָאֲדָמָה

In contrast, the summer months are connected mainly with dew, which comes from above and never ceases.

מֵהַשְּׁאִי-כֹן חֹדֶשִׁי הַקִּיץ ... קְשׁוּרִים בְּעֶקֶר עִם עֲנָן
 הַטַּל ... טַל לֹא מֵיַּעֲצָר

It is specifically in the matter of rain—coming through the labor of below and through physicality—that the ultimate union of above and below is emphasized.

דּוֹקָא בְּעֲנָן הַגְּשָׁמִים – שָׂבָא עַל-יְדֵי עֲבוֹדַת הַמָּטָה,
 בְּ... גְשָׁמִיּוֹת הָעוֹלָם - מְדַגְּשֶׁת שְׁלֵמוֹת הַחֲבוּר שֶׁל
 מַעֲלָה וּמַטָּה

"A mist rose from the earth" — from the earth rises upward, and "it watered the whole face of the ground" — descending downward.

וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ ... וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה

And through this one sees the novelty of "water" (Torah) and especially the revelation of Chassidus in Kislev:

וּבְזֶה מִתְבַּטָּא הַחֲדוּשׁ שֶׁל (אֵין מִים אֲלָא תּוֹרָה ...
 (וּבְמִיחָד) גְּלוּי תּוֹרַת הַחֲסִידוּת (בְּחֹדֶשׁ פֶּסְלוֹ

That the intellect of man and the physicality of the world become permeated with G-dliness—pure knowledge of "know the G-d of your father."

שֶׁשְׁכַל הָאָדָם ... וּמַצִּיאוֹת גְּשָׁמִיּוֹת הָעוֹלָם יִהְיוּ
 חֲדוּרִים בְּאַלְקוּת, מִי הַדַּעַת הַטָּהוֹר, דָּע אֶת אֱלֹקֵי
 "אָבִיךָ"

Until the level of "all drink," that the entire world becomes saturated in Divinity.

עַד לֹאֲפֹן שֶׁל כָּלָה מִשְׁקָה, שֶׁכַּל הָעוֹלָם ... יִהְיֶה
 חֲדוּר וְסָפּוּג לְגִמְרֵי בְּאַלְקוּת

"The earth will be filled with knowledge of Hashem as waters cover the sea," which will be openly revealed in the future redemption.

מְלֵאָה הָאָרֶץ דָּעָה אֶת ה' כַּמִּים לִים מְכֻסִּים ...
 בְּגִלְיָה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה

And this is also hinted in the word "Kislev," whose letters imply that the concealments (kis) of G-dliness will be revealed (lev).

וְיֵשׁ לְהוֹסִיף ... בְּתַבַּת פֶּסְלוֹ, אוֹתִיּוֹת פֶּס לו" ...
 "שֶׁהֵן פֶּס ... יִתְגַּלּוּ לַמָּטָה בְּלו

"Lo" has the numerical value of thirty-six, indicating complete revelation within man's six-times-six attributes.

בְּגִמְטְרִיא אֵלֶּה" ... בְּמֵדוֹת הָאָדָם ... שֶׁשׁ פְּעָמִים)
 (שֶׁשׁ = לו)

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

(ט"ו)

In the revelation of the teaching of Chassidus in the month of Kislev itself, the joining of spirituality and physicality is effected, especially through the manner of the revelation of Chassidus of the Mitteler Rebbe.

It is known that the revelation of the teaching of Chassidus Chabad was in an ordered manner, and each of our Rebbeim revealed and effected another stage and pathway in the revelation, according to the order of the revelation of a new intellect, even though who and what may enter to divide between the lights of Chassidus, however our Rebbeim themselves revealed the levels.

The Alter Rebbe is the level of wisdom of the teaching of Chassidus; he revealed the matters of Chassidus in a point manner. After him, the Mitteler Rebbe—the level of understanding—brought the point (the point of wisdom) into a wide explanation, in comprehension and grasp, and even into spreading and expansion, the “broad rivers” of understanding.

In the example of the waters of the river (understanding) drawn from the spring (wisdom), except that in the river they expand and spread. And as is seen in his teachings, that the matters of Chassidus of the Alter Rebbe come to him in great revelation, in spreading and expansion.

In order to effect completely the unity of the intellect with the one comprehended, and in our case—the unity of the intellect of the person with “knowledge of Hashem”—through the study of Chassidus—it is required that in addition to the grasp of the point of wisdom, there also be the understanding of binah in a manner of expansion.

בגלוי תורת החסידות בחדש כסליו עצמו – נפעל החבור של רוחניות וגשמיות במיוחד על-ידי אפן גלוי החסידות של אדמו"ר האמצעי

ידוע שגלוי תורת חסידות חב"ד ה'ה באפן מסדר, וכל אחד מרבותינו נשיאנו גלה ופעל עוד שלב ודרך בגלוי, בהתאם לסדר ההתגלות של שכל חדש אף-על-פי שמהו זה ואיזהו להפגש ולחלק בין מאורות החסידות, אבל רבותינו נשיאנו עצמם גלו את הדרגות:

אדמו"ר הזקן הוא דרגת החכמה של תורת החסידות – הוא גלה את עניני החסידות באפן של נקודה. אחריו אדמו"ר האמצעי – דרגת הבינה – הביא את הנקודה (נקודת החכמה) בבאור רחב בהבנה והשגה, ועד בהתפשטות והתרחבות, רחובות הנקודה, של בינה.

בדמות מי הנקודה (בינה) הנמשכים ממעין (חכמה), אלא שבנקודה הם מתרחבים ומתפשטים. וכפי שרואים בדרושי החסידות שלו, שעניני החסידות של אדמו"ר הזקן באים אצלו בגלוי רב, בהתפשטות ובהתרחבות.

בכדי לפעל בשלמות את יחוד השכל עם המשכיל, ובנדון דידן – את יחוד שכל האדם עם דעת את ה' על-ידי למוד תורת החסידות – נדרש שבנסף להשגה בנקודת החכמה תהיה גם הבנה של בינה באפן של התרחבות.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

And similarly it is understood regarding the unity of spirituality and physicality (G-dliness and the world) done through Chassidus, that the completeness of this is effected through the fact that in addition to wisdom there is also understanding, as expressed also in the physical life of the Mitteler Rebbe—as is known the words of the Tzemach Tzedek about him: “If they would cut my father-in-law’s finger, no blood would come out, only Chassidus”—meaning his physical life—his blood, the blood is the soul—was Chassidus (spirituality).

And it may be said that the reason for this is because the “broad rivers” of understanding (are not only expansion and being lower than the point of wisdom, but because they) are drawn from the root of understanding (which is above wisdom), in the essential expanse; therefore they have the power to join spirituality and physicality, since they are above both.

And furthermore, the revelation of the essential expanse comes specifically through the service below—“From the distress I called Hashem; He answered me with the expanse of Hashem”—as mentioned above.

And it may be said that this is also the hint in his title—“the Mitteler Rebbe”: “Mitteler” indicates that he comes between first and third, and he joins them. The Mitteler Rebbe—being in the level of binah—joins the Rebbe before him and the Rebbe after him, the Alter Rebbe (wisdom) and the Tzemach Tzedek (knowledge), in a manner that in him are included the three heads and fathers of Chassidus (corresponding to Chabad).

Since in him is expressed the general effect of the revelation of Chassidus Chabad—to join G-dliness with the world.

(ט"ז)

Based on what was mentioned above, it is understood why specifically with the Mitteler Rebbe we find the novelty and completion that his physical days were “from day to day” (that he passed away on the day he was born – 9 Kislev), since with him is found emphasized the joining of spirituality and physicality (which comes by the power of the Essence, the essential expanse),

ועל-דבר זה מוכן גם בנוגע ליחוד של רוחניות וגשמיות (אלקות והעולם) שנעשה על-ידי חסידות, שהשלמות בזה נפעלת על-ידי זה שבנסף לחכמה יש גם בינה, כפי שהדבר נתבטא גם בחייו הבשריים של אדמו"ר האמצעי – כידוע דברי הצמח-צדק עליו: באם היו חותכים לחתני אצבע – לא היה פורץ דם כי אם חסידות, דהינו חייו הגשמיים – הדם שלו, (הדם הוא הנפש – היה חסידות) (רוחניות).

ויש לומר שהטעם לזה הוא משום שרחבות הנדר של בינה (אינם רק התפשטות ולמטה מנקודת החכמה, אלא משום שהם) נמשכים משרש הבינה (שלמעלה מחכמה), במרחב העצמי, לכן יש בכחם לחבר רוחניות וגשמיות בהיותם למעלה משניהם.

ואדרבה: הגלוי של המרחב העצמי בא דוקא על-ידי העבודה למטה – מן המצר קראתי יי' ענני במרחב יי', בנזכר לעיל.

ויש לומר שזהו גם הרמז בשם התואר שלו – אדמו"ר האמצעי: אמצעי מצין שהוא בא בין ראשון ושלישי, והוא מחבר אותם. אדמו"ר האמצעי – בהיותו בדרגת הבינה – מחבר את הנשיא שלפניו והנשיא שלאחריו, אדמו"ר הזקן (חכמה) והצמח-צדק (דעת), באפן שבו כלולים ג' ראשי (ואבות החסידות) (בנגד חב"ד).

כיון שבו מתבטאת כללות הפעלה של גלוי חסידות חב"ד – לחבר אלקות עם העולם.

על-פי הנזכר לעיל מוכן מדוע דוקא אצל אדמו"ר האמצעי מוצאים את החדוש והשלמות, שימי חייו הגשמיים היו “מיום ליום” (שנסתלק ביום שנוולד – **ט) כסלו,

כיון שאצלו נמצא בהתגשה החבור של רוחניות (וגשמיות) הבא בכח העצמות, מרחב העצמי

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayeitzei

that the completion in spiritual service is expressed and “waters” (and “it watered the face of the earth”) also his physical days and years,

that they too are complete and whole (“he fills their years... from day to day”).

And based on this it may be said also the reason that this day (9 Kislev) is also the eve and preparation for 10 Kislev, his day of redemption (which was fixed as a festival in the first year – 5588, one day after the passing),

since the completion of the joining of the completion of the tzaddik’s spiritual service with completion in physicality (in his days and his years) is the fitting preparation that gives immediately the power to effect the matter of “redemption” in the matter of “your wellsprings spread outward”,

as is known that the redemption of the Mittlerer Rebbe, similar to the redemption of the Alter Rebbe, is primarily a redemption in the matter of the spreading of the wellsprings of Chassidus outward,

that regarding him there had been a prosecution beforehand),

that even relative to the revelation of Chassidus of the Mittlerer Rebbe (in the manner of “broad rivers”) until the imprisonment and redemption,

this itself adds “redemption” – a redemption and a breach of limitation, above measure and boundary, which adds new powers, incomparable, to join higher and lower,

similar to the novelty of the nullification of the decree between upper and lower at the giving of the Torah (of the revealed Torah in revelation).

And even more – that the redemption of 10 Kislev becomes the beginning and preparation for the redemption of 19 Kislev, the Rosh Hashanah of Chassidus.

(י"ז)

And to add, that in this there is additional emphasis in the establishment of this year, when 9 Kislev falls on Shabbat:

שְׁהִשְׁלֵמוֹת בַּעֲבוּדָה רוּחָנִית מִתְבַּטָּאת וּמִשְׁקָהּ
("וְהִשְׁקָה אֶת פְּנֵי הָאֲדָמָה") גַּם אֶת יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו
הַגִּשְׁמִיִּים,

שֶׁגַּם הֵם תְּמִימִים וְשְׁלֵמִים ("מִמָּלָא שְׁנוֹתֵיהֶם ...
מִיּוֹם לְיוֹם").

וְעַל-פִּי־זֶה יֵשׁ לוֹמַר גַּם הַטַּעַם לְכָךְ שִׁיּוֹם זֶה (ט'
כִּסְלֹו) הוּא גַּם הָעָרֵב וְהַהֲכָנָה לְיוֹ"ד כִּסְלֹו, חֵג הַגָּאֻלָּה
שֶׁלּוֹ (שְׁנֵקֶבֶע לַחַג בַּשָּׁנָה הָרִאשׁוֹנָה (תקפ"ח), יוֹם
– (לְאַחֲרֵי הַהִסְתַּלְקוּת)

כִּיּוֹן שִׁשְׁלֵמוֹת הַחֲבוּר שֶׁל שְׁלֵמוֹת עֲבוּדַת הַצַּדִּיק
בְּרוּחָנִיּוֹת עִם שְׁלֵמוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת (בְּיָמָיו וּשְׁנוֹתָיו) הִיא
הַכָּנָה מִתְאִימָה הַנּוֹתֶנֶת מִיד אֶת הַכֹּחַ לַפֹּעַל אֶת עֲנִיָּן
"הַגָּאֻלָּה" בְּעֲנֵן "כְּפוּצוֹ מַעֲנִינִיךְ חוּצָה"

כִּידּוּעַ שְׁגָאֻלָּתוֹ שֶׁל אֲדָמוֹ"ר הָאֲמֻצָּעִי, עַל-דֶּרֶךְ גָּאֻלָּת)
אֲדָמוֹ"ר הַנֶּחָן, הִיא בְּעֶקֶר גָּאֻלָּה בְּעֲנֵן הַפְּצַת מַעֲנִינּוֹת
הַחֲסִידוֹת חוּצָה,

(שֶׁעָלָיו הָיָה קְטְרוּג קִדְם לְכוֹן

שֶׁאֲפָלוּ בְּעֶרְךָ לְאַפֵּן גְּלוֹי הַחֲסִידוֹת שֶׁל אֲדָמוֹ"ר
הָאֲמֻצָּעִי (בְּאֵפֶן שֶׁל "רַחֲבוּת הַנֶּהָר") עַד לְמֵאֶסֶר
וְהַגָּאֻלָּה

מִתּוֹסֶפֶת בְּזֶה גּוֹפֵא "גָּאֻלָּה" – גָּאֻלָּה וּפְרִיצַת גְּדֵר
שֶׁלֹּא מִמְּדִידָה וְהַגְבָּלָה, הַמּוֹסִיפָה כַּחוֹת חֲדָשִׁים,
עַד שֶׁלֹּא בְּעֶרְךָ, לְחַבֵּר עָלְיוֹן וְתַחְתּוֹן

עַל-דֶּרֶךְ הַחֲדוּשׁ שֶׁל בְּטוּל הַגְּזֵרָה בֵּין עָלְיוֹנִים
((וְתַחְתּוֹנִים בְּמִתֵּן תּוֹרָה" (שֶׁל נִגְלָה דְּתוֹרָה בְּגְלוֹי

וְעַד יְתֵרָה מְזֶה – שֶׁהַגָּאֻלָּה שֶׁל יוֹ"ד כִּסְלֹו נַעֲשִׂית
הַתַּחֲלָה וְהַקְדָּמָה לְגָאֻלָּה שֶׁל י"ט כִּסְלֹו, רֹאשׁ הַשָּׁנָה
לְחֲסִידוֹת".

וְלַהּוֹסִיף, שֶׁבְּזֶה מִתּוֹסֶפֶת הַדְּגִשָּׁה יְתֵרָה בְּקִבְעוֹת
שָׁנָה זוֹ, כְּאֲשֶׁר ט' כִּסְלֹו חָל בְּיוֹם הַשַּׁבָּת

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayeitzei

On Shabbat the spiritual holiness of Shabbat-delight (which is above the world) is drawn into the physicality of a Jew – into his eating and drinking and his sleep,

through the fact that it is a mitzvah to delight it with the delight of eating and drinking, and ‘sleep on Shabbat is delight.’

Until the extra soul that is drawn on Shabbat effects a change even in the nature of the animal soul, and even in the nature of the physical body, and also in the physicality of the world.

(יה)

All the above applies and relates to the Children of Israel in every generation. All the more so in our generation and in our time – for according to the signs of our Sages of blessed memory (in Tractate Sanhedrin, in Midrashim, and in several places), we are already in the stage of the redemption literally.

And as has been spoken many times recently, that after the exceedingly great multitude of our deeds and our service throughout all the generations, and especially after the service of our Rebbeim, our leaders, beginning with the fathers of Chassidut and the days of their redemption (on the 19th of Kislev and the 10th of Kislev) and the days of their birth and their hilulah (on the 9th of Kislev, on the 24th of Tevet, and so forth), and since then several generations and years have already passed, until the service of the honor and holiness of my teacher and father-in-law, the Rebbe, the leader of our generation —

They have already completed all the refinements, including also the refinement of Esav, who is Edom; and all the more so, with even greater force, since already in the time of Yaakov, Yaakov held and thought that Esav had already been refined — and from the level of Yaakov, indeed this was so, as mentioned above — how much more so after the multitude of the service since then, that Esav has already been completely refined, as is seen also in the conduct in this time (in the exile of Edom) of the nations of the world, who relate to Esav, who is Edom, in a manner of a kingship of kindness.

ביום השבת נמשכת הקדושה הרוחנית של ענג שבת (שלמעלה מעולם) בגשמיותו של יהודי – באכילתו, ושתיתו ושנתו,

על-ידי-זה שמצוה לענגו בענג אכילה ושתיה",
ו"שנה בשבת תענוג".

עד אשר הנשמה היתרה שנמשכת בשבת פועלת
שנוי גם בטבע הנפש הבהמית, ועד בטבע הגוף
הגשמי, וגם בגשמיות העולם.

כל האמור לעיל שיף ונוגע לבני-ישראל בכל
הדורות. על אחת כמה וכמה בדורנו זה ובזמננו זה –
שעל-פי סימני חכמינו-ז"ל (במסכת סנהדרין,
במדרשים ובכמה-מקומות) נמצאים כבר בשלב
הגאולה ממש,

ובמדבר כמה-פעמים לאחרונה, שלאחר הרבוי
המפלג של מעשינו ועבודתנו במשך כל הדורות,
ובפרט לאחר עבודתם של רבותינו נשיאינו, החל
מאבות הקסידות וימי גאולתם (בי"ט כסלו ויו"ד
כסלו) וימי הלדתם וההלולא שלהם (בט' כסלו,
בכ"ד טבת וכו'), ומאז כבר עברו כמה דורות ושנים,
עד לעבודתו של כבוד-קדושת מורי ורבי אדמו"ר
- נשיא דורנו

כבר סימו את כל הברורים, כולל גם – הברור של
עשו הוא אדום", ובמפלג-שכן וקל וחמר, ששחרי
אפלו בזמן יעקב, סבר יעקב וחסב שעשו נתברר
כבר ומצד דרגת יעקב אמנם כף הנה, פנזפר לעיל,
על- אחת-כמה וכמה לאחר רבוי העבודה מאז, הרי
עשו כבר נתברר לגמרי, כפי שרואים זאת גם
בהנהגה בזמן הנה (בגלות אדום) של אמות-העולם
המתחסות לעשו הוא אדום", בדרך מלכות של חסד

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

(And similarly, this conduct is spreading in additional countries, as has been seen and is seen particularly recently.)

Therefore it is understood that now we are already in a situation where the physical body, and even the physicality of the world, has already been completely refined and purified, and they are a ready vessel for all the spiritual lights and matters, including especially the lights of our righteous Moshiach, the light of the true and complete redemption,

and even — to the revelation of the simplicity of the Essence of the Essence and Being of the Blessed One, as this is revealed in the simple essence of our righteous Moshiach (which is above the level of Yechidah and above all names, levels, and emanations), and through this it is revealed in the simple essentiality of every single Jew.

And the only remaining thing is — that a Jew should open his eyes properly, and see how everything is already prepared for the redemption! There is already the “set table,” there are already the Leviathan and the Wild Ox and the preserved wine, and the Children of Israel already sit around the table — the table of their Father (the King of kings, the Holy One blessed be He), together with our righteous Moshiach (as it is written in the books that in every generation there is one from the seed of Judah who is worthy to be Moshiach),

and in our generation, the leader of our generation, my holy mentor and father-in-law the Rebbe; and after forty years from the passing of my holy mentor and father-in-law the Rebbe, there is already also a heart to know and eyes to see and ears to hear.

וּכְמוֹ-כֵן מִתְפַּשֵּׁטת הַנִּהְגָּה זוֹ בְּעוֹד מְדִינוֹת, (כְּפִי)
(שֶׁרְאוּ וְרוֹאִים בְּכָרֵט לְאַחֲרוֹנָה)

הָרִי מוֹכֵן, שְׁעֵתָה נִמְצָאִים כָּכָר בְּמֵאֵב בּוֹ הַגּוֹף -
הַגִּשְׁמִי וְאַפְלוֹ גִּשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם כָּכָר נִתְּבָרְרוּ וְנִזְדַּכְּכוּ
לְגַמְרִי, וְהָרִי הֵם כְּלִי" מוֹכֵן לְכָל הָאוֹרוֹת וְהַעֲנָנִים
הָרוֹחֲנִיִּים, כּוֹלֵל וּבִעֲקָר אוֹרוֹי שֶׁל מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ, אוֹר
הַגְּאֻלָּה הָאֱמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה

וְעַד גַּם - לְגַלּוֹי פְּשִׁיטוֹת הָעֲצָמוֹת שֶׁל עֲצָמוֹת וּמַהוּת
יִתְבָּרָה, כְּפִי שְׁזֶה מִתְגַּלֶּה בְּפִשְׁטוֹת הָעֲצָמוֹת שֶׁל
מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ (שֶׁלְמַעֲלָה מִבְּחִינַת יְחִידָה וּמִכָּל הַשְּׁמוֹת
וְהַדְּרָגוֹת וְהַשְּׁפָעוֹת כּו'), וְעַל-יְדֵי זֶה - מִתְגַּלֶּה
הַדְּבָר בְּפִשְׁטוֹתוֹ שֶׁל כָּל-אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל

וְהַדְּבָר הַיְחָדִיד שֶׁחֹסֵר הוּא - שִׁיְהוּדִי יִפְתַּח אֶת עֵינָיו -
כְּדָבָרֵי, וְיִרְאֶה אֵיךְ הַכָּל כָּכָר מוֹכֵן לְגְאֻלָּה! יֵשׁ כָּכָר
אֶת הַשְּׁלֵחַן עָרוּף", יֵשׁ כָּכָר אֶת הַלְוִיָּתָן וְשׁוֹר הַבָּר
וַיֵּן הַמְשָׁמֵרִי, וּבְנֵי-יִשְׂרָאֵל כָּכָר יוֹשְׁבִים סְבִיב
הַשְּׁלֵחַן - שֶׁלֹּחַן אֲבִיהֶם (מְלֶכֶת מְלָכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא), יַחַד עִם מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ (כְּדֹאִיתָא
בְּסִפְרֵים שֶׁבְּכָל דּוֹר יֵשְׁנוּ אֶחָד מִזֶּרַע יְהוּדָה שֶׁהוּא
("רְאוּי לְהִיּוֹת מְשִׁיחַ

וּבְדוֹרָנוּ נִשְׂאִי דוֹרָנוּ כְּבוֹד קִדְשָׁת מוֹרִי וְחַמִּי אֲדָמוֹ"ר,
וְלֹאֲחֵרִי אַרְבָּעִים שָׁנָה מִהִסְתַּלְקוֹת כְּבוֹד-קִדְשָׁת מוֹרִי
וְחַמִּי אֲדָמוֹ"ר יֵשׁ כָּכָר גַּם לֵב לְדַעַת וְעֵינַיִם לְרֹאוֹת
",וְאָזְנִים לְשִׁמֵּעַ

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

At this point it is necessary only that, as said, they open the heart to know, and open the eyes to see, and open the ears to hear; and in a similar manner — that they utilize all 248 limbs and 365 sinews, the physical ones, in addition to the study of the Torah and the fulfillment of the mitzvot in general (the 248 positive commandments corresponding to the 248 limbs, and the 365 prohibitions corresponding to the 365 sinews) — for the study of the inner dimension of the Torah as it has been revealed in the teachings of Chassidut, and the fulfillment of the directives of our Rebbeim, our leaders, including — the study regarding the matters of the Redemption.

In a manner that this will open the heart and the eyes and the ears — so that they will understand, will see, and will hear, literally in simple terms, in the physicality of the world — the true and complete Redemption in actual reality, and the study of the Torah of Moshiach (the inner dimension of the Torah) in a manner of pleasure and delight, for all of this already exists in readiness; one must only open the eyes, and then they will see this!

כעת צריך רק להיות, כאמור, שיפתחו את הלב לדעת ויפתחו את העינים לראות ויפתחו את האזנים לשמע, ועל-דרך-זה – שינצלו את כל רמ"ח האברים ושס"ה הגידים הגשמיים נוסף על למוד התורה וקיום המצוות בכלל (רמ"ח מצוות-עשה כנגד רמ"ח אברים ושס"ה מצוות-לא-תעשה כנגד שס"ה גידים) – ללמוד פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת הקסידות וקיום הוראות רבותינו נשיאנו, כולל – ללמוד אודות עניני הגאולה,

באופן שזה יפתח את הלב והעינים והאזנים – שיבינו, יראו וישמעו בפשטות ממש בגשמיות העולם – את הגאולה האמתית והשלמה בפעל ממש, וללמוד תורתו של משיח (פנימיות התורה) באופן של ואיה, שכל זה כבר ישנו מן המוכן, צריך רק לפתח את העינים ואז יראו זאת!

(יט)

And in simple terms regarding practical action: since the connection of the soul and the body and the spiritual and the physical already exists in completeness (as mentioned above), and everything is already prepared for the redemption – one must do things that will reveal this in actual deed.

And first of all in the matter that the time itself brings – on the day of birth (when his mazal is strong) and the day of the passing of the Alter Rebbe – to add in studying his Torah, specifically in the manner of “the wide rivers” of Binah (which connect spirituality and physicality as mentioned above at length).

And this learning applies to all the Children of Israel, men and women (as stated many times, that the learning of Chassidus and the spreading of the wellsprings outward applies simply also to the women and daughters of Israel, and especially that through this “the master, who is the King Moshiach, comes”).

ובאותיות פשוטות בנוגע למעשה בפעל: כיון שחבור הנשמה והגוף והרוחניות והגשמיות כבר ישנו בשלמות (כנזכר לעיל), והכל כבר מוכן לגאולה – צריך לעשות דברים שיגלו זאת בפעל ממש.

ולכל לראש בענין שהזמן גרמא – ביום ההולדת – (באשר מזלו גובר) ויום ההולולא של אדמו"ר האמצעי – להוסיף בלמוד תורתו, דוקא באופן של רחבות הנקרא "דבינה" (שמחברת רוחניות וגשמיות). (כנזכר לעיל בארקה).

והלמוד בזה שיהיה לכל בני-ישראל, אנשים ונשים (במדבר כמה-פעמים שללמוד הקסידות והפצת המעינות חוצה שייכים בפשטות גם לנשי ובנות ישראל, ובפרט שעל-ידי זה אתי מר דא מלכא [[משיחא] = מגיע האדון הוא מלך המשיח).

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

And “great is study, for it brings to action” – to bring this into actual deed and service, and to learn from the Mittlerer Rebbe, whose completeness of his service in the Torah of Chassidus was revealed in the physicality of the body and the world (in time and space), fulfilling their years “from day to day.”

That with every single individual there will be a unique effort to express and to reveal his spirituality and his *chassidishkeit* [that is, his Chassidic character] within his physicality — that in his physical matters, and in his physical time and place, the warmth and the vitality of his *yiddishkeit* [that is, his Jewishness] and his *chassidishkeit* will be felt, to the point that there will be absolutely no separation between them at all, but they will be literally one thing.

In addition to this — to arrange in every place Chassidic gatherings, beginning with the festival of redemption of the 10th of Kislev, and to speak and learn there in the Torah of the master of the redemption, and to take good resolutions in the matters mentioned above.

Including also resolutions to make the proper preparations to arrange Chassidic gatherings, and large gatherings, on the 19th of Kislev, the festival of redemption of the Alter Rebbe, and to see to make them in every place, in every corner of the earth, even in a distant corner, in such a way that every corner of the world (the physical world) where Jews are found should be permeated with the light and warmth of the Chassidic nature of the 19th of Kislev, the Rosh Hashanah of Chassidus.

And similarly, to continue the Chassidic gatherings throughout the month of Kislev, especially on the special days connected with the Torah of Chassidus and the ways of Chassidus.

And even at the end of the month of Kislev — to arrange gatherings throughout the days of Chanukah, and in this spirit of illuminating oneself and one's surroundings with the Chanukah lights at the entrance of his home outside, in a manner of increasing and going from light to light each day.

Including — as is the custom of our Rebbes — to hold gatherings for the family during the days of Chanukah, and to

ותלמוד גדול שמביא לידי מעשה" - להביא זאת למעשה ועבודה בפועל, וללמד מאדמו"ר האמצעי אשר אצלו התגלתה שלמות עבודתו בתורת החסידות בגשמיות הגוף והעולם (בזמן ומקום), - "ממלא שנותיהם מיום ליום

שאצל כל-אחד ואחד תהיה השתדלות מיוחדת לבטא ולגלות את הרוחניות והחסידיות שליו, שבעניניו [=חסידותיות] שלו בגשמיות שלו, שבעניניו הגשמיים, ובזמן ובמקום הגשמיים שלו, ירגשו הקמיות והחיות של האידישקייט [=יהדותיות] שלו והחסידיות שליו, עד לאפן שלא יהיה ביניהם כל פרווד כלל, אלא יהיו דבר אחד ממש.

נוסף לזה - שיראו לארגן בכל מקום ומקום התועדיות חסידיות, מתחיל בחג הגאולה של יו"ד כסלו, ולדבר וללמד שם בתורתו של בעל הגאולה, ולקבל החלטות טובות בענינים הנזכרים לעיל

כולל גם - החלטות לעשות את ההכנות המתאימות לארגן התועדיות חסידיות, והתועדיות גדולות, בי"ט כסלו, חג הגאולה של אדמו"ר הזקן, ולראות לעשותן בכל מקום ומקום בכל קצוי תבל, עד אפלו בפנה נדחת באפן שכל פנה בעולם (גשמיות העולם) פה מצויים יהודים תהיה חדורה באור ובהם. "החסידותיים של י"ט כסלו, ראש השנה לחסידות.

וכמו-כן להמשיך את ההתועדיות החסידיות במשך חודש כסלו, ובפרט בימים המיוחדים הקשורים עם תורת החסידות ודרכי החסידות

ועד גם בסיום חודש כסלו - לערוך התועדיות במשך ימי חנוכה, וברוח זו של הארת עצמו והסביבה בנרות חנוכה על פתח ביתו מבחוץ", ובאפן דמוסיף והולך ואור מיום ליום

כולל - כמנהג רבותינו נשיאנו 167 - לקיים מסבות לבני הבית בימי חנוכה, ולחלק דמי חנוכה" לבני הבית, ובפרט לילדים, לבנים ולבנות.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

distribute “Chanukah gelt” to the household, especially to the children, the boys and the girls.

For when each individual fulfills this custom with the appropriate publicity — and furthermore, with added increase and expansion through increasing in the giving of *chinuch*-funds in abundance (through which joy is increased among the children) — they become even more connected (through the fulfillment of this custom) with our Rebbeim, our leaders, and this gives additional strength to imbue their teachings, their directives, and their customs into the particulars of everyday life.

Including and especially — also the Jewish custom which is spreading in our time — to learn the subjects of redemption and the subjects of Moshiach, in order to prepare and prepare others even more for the revelation of the true and complete redemption, as mentioned above.

(כ)

And may it be His will, that the speaking and the accepting of good resolutions in these matters now — will bring immediately, in revealed form, the true and complete redemption through our righteous Moshiach, to the fleshly eyes of each and every one of Israel and of the entire Jewish people,

And immediately, truly immediately, all the Children of Israel will go — “flying with the clouds of heaven” — together with all our deeds and our service, together with all the physical possessions (their silver and their gold with them), together with the “miniature sanctuaries,” and also the private homes (and naturally all will certainly go with their good will...),

Which have become entirely permeated with the light of Chassidus and the holiness of the soul (as mentioned above), “and I shall dwell within them” — to our holy land, to Jerusalem the holy city, to the holy mountain, to the third Beis HaMikdash; and one may say that the miniature sanctuaries and the private homes connect and attach to the miniature sanctuary — “Hashem, the sanctuary Your hands established,”

פי באשר כל אחד מקים מנהג זה בפרסום המתאים - ועוד בהוספה והרחבה על-ידי הוספה בנתינת דמי התנקה" ברבוי (שעל-ידי זה מתוסף בהשקפה אצל הילדים) מתקשרים עוד יותר (על-ידי קיום מנהג זה) עם רבותינו נשיאנו, שנה נותן תוספת כח להחדיר את תורתם והוראותיהם ומנהגיהם אל חיי היום-יום הפרטיים.

כולל ובמיוחד - גם מנהג ישראל אשר הולך ומתפשט בזמננו זה - ללמד עניני גאולה ועניני משיח, בכדי להתכונן ולהכין אחרים ביתר שאת לגילוי של הגאולה האמתית והשלמה, כנזכר לעיל.

ויהי רצון, שמהדבור וקבלת החלטות טובות. בענינים אלו עתה - יביא הדבר תכף ומיד בגילוי את הגאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו, לעינינו, בשר של כל-אחד ואחד מישראל ושל כלל ישראל.

ותכף ומיד ממש הולכים כל בני-ישראל - ארו עם עניני שמ"א 169 - יחד עם כל מעשינו ועבודתנו, יחד עם כל הרכושים הגשמיים (כספם וזהבם אתם 170), יחד עם הבתי מקדש מעט"י, וכן הבתים הפרטיים (במילא ילכו כלם בודאי ברצונם - ...) הטוב

אשר נעשו חדורים לגמרי באור התסידות וקדושת הנשמה (בנזכר לעיל), ושכנתי בתוכם" 172 - לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקדש להר הקדש, לבית המקדש השלישי ויש לומר שהבתי מקדש שמעין מקדש מעט והבתים פרטיים מתחברים], "ומתדבקים למקדש מעט - אדני כוננו ידיך,

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayeitzei

To the Holy of Holies, where the Foundation Stone is found, from which the world was founded, immediately, literally. And more – and this is the main point – immediately and at once.

לְקֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים, שְׁשָׁם נִמְצְאָה אֶבֶן הַשְּׁתִּיָּה, שְׁמִמְנָה הַשְּׁתִּיָּה הָעוֹלָם, מִיָּד מִמָּשׁ. וְעוֹד וְהוּא הָעֶקֶר - תִּכְרֵי וּמִיָּד

[NOTE Summary:

The Rebbe explains that the inner theme of Kislev is the revelation of Chassidus in a manner that unifies spirituality and physicality, heaven and earth, soul and body. This becomes especially pronounced through the unique personality and teachings of the Mitteler Rebbe, whose G-dly intellect flowed in an expansive, riverlike way, and whose life embodied the complete fusion of spiritual refinement and bodily existence. His birthday and yahrtzeit on 9 Kislev, together with his liberation on 10 Kislev, demonstrate that his physical years were wholly aligned with spiritual perfection. This fusion is not merely historical but is the template for the mission of every Jew in every generation, and even more so in the present era when, according to many authoritative teachings of the Sages, we stand already in the final stage of Redemption.

The Rebbe emphasizes that after the cumulative work of all generations, especially the Rebbeim from the Alter Rebbe onward and most intensely in the final generation, all spiritual refinement has already been completed. Even the refinement of Esav, represented in contemporary terms by the conduct of the nations that relate to Israel with a quality of benevolence, indicates that the world itself is ready to be a vessel for the Divine light of Moshiach. The only remaining step is that Jews must open their eyes to see the reality already prepared before them. The Redemption is not an abstraction but something ready to be experienced in physical life, visible, audible, and comprehensible.

On the practical level, the Rebbe directs that in the time of these special dates of Kislev, particularly 9 and 10 Kislev, one must increase study of the Mitteler Rebbe's teachings in the style of "rechovos hanahar," expand one's learning of Chassidus, spread its teachings outward, organize Chassidic gatherings, prepare for Yud Tet Kislev, strengthen the Jewish people's connection to the Rebbeim, and engage one's entire physical body in Torah, mitzvot, and the inner wisdom of Torah, because only through physical vessels can the spiritual lights be revealed. The goal is that the illumination of Chassidus should permeate every corner of the world, culminating in the immediate revelation of Moshiach, the third Beis HaMikdash, and the full gathering of all Israel to the Holy Land.

Practical Takeaway

The Rebbe calls every Jew to take concrete steps: study Chassidus daily with expanded understanding; spread its teachings to others; hold or join Chassidic gatherings, especially on 9, 10, and 19 Kislev; learn the teachings of Moshiach and Geulah; and transform one's physical life into a vessel for holiness. Every limb, moment, and action should become a channel for revealing the reality of Redemption that is already present. One must open the eyes, open the heart, and open the ears to recognize the Geulah in real, tangible terms. Through these actions, the world becomes fully ready for the immediate revelation of Moshiach in actuality. **END NOTE]**